

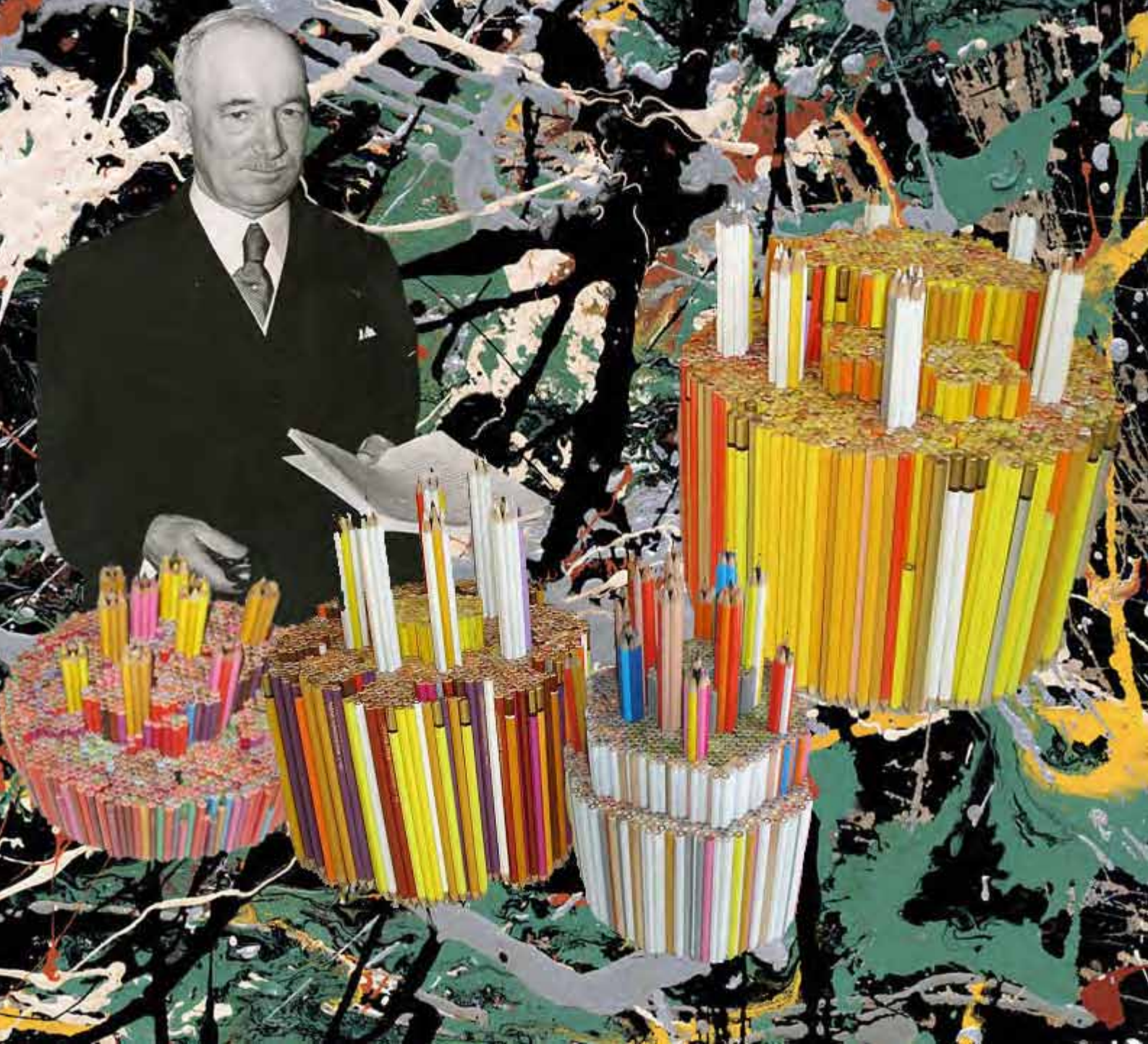
Květen 3/2013

Ročník: 21

Cena: 10 Kč

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

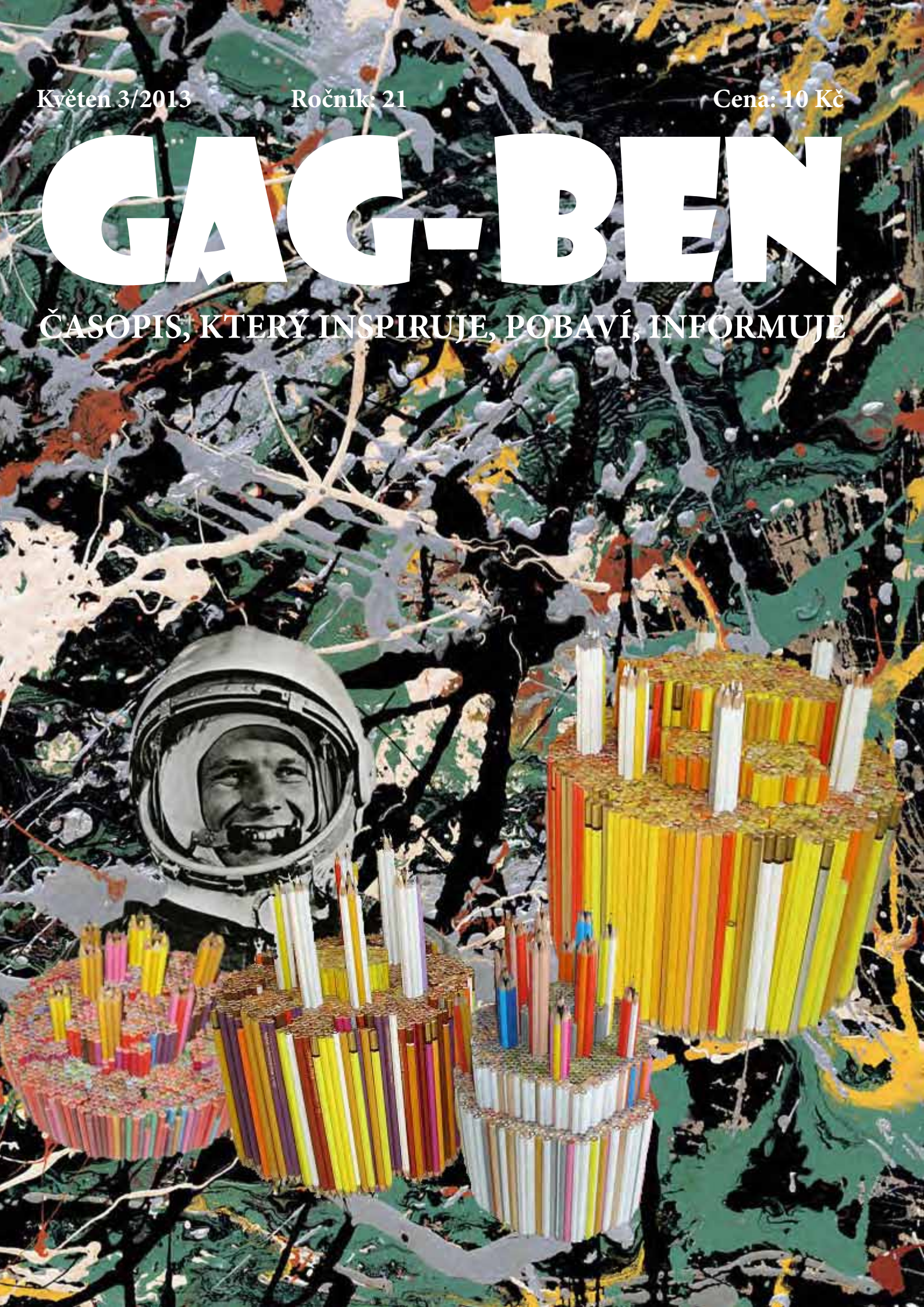
Květen 3/2013

Ročník: 21

Cena: 10 Kč

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

Z obsahu

Úvod

Slovo šéfredaktora.....3

Ředitelské okénko.....3

Ještě pořád nás baví soutěžit.....5

Kultura

Pokusy o recenze.....6

Beneška hraje.....9

Život kolem nás

Naše škola Beneška.....16

Škola hrou.....18

Vzpomínky.....22

Příroda

Koukni koňům na zuby.....32

Přírodní vědy nás zajímají.....35

Sport

Co mi přináší sport.....36

Jiří Kliner.....37

Hobby

Blender 3D.....40

Milovníkům historie.....43

Zábava

V noci a ve dne.....45

Komiks.....46

Maškaráda pro děti.....50

GAG-BEN

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova 585, 674 01 Třebíč

www.zsbenesova.cz/gagben

Šéfredaktorka: Michaela Doležalová

Zástupkyně šéfredaktorky: Magdaléna Netíková

Redaktoři: L. Abrahámová, G. Bazalová, S. Fortelná,
T. Chlachula, K. Křečková, K. Kutinová,
K. Mutlová, T. Mutlová, A. Sklenářová

Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Akcent, spol. s.r.o.

Sponzor časopisu: Sdružení rodičů ZŠ Třebíč, Benešova
Knihkupectví Jakuba Demla

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Na titulní a zadní straně: Fotomontáž Jiří Kaman
*/Jackson Pollock - Untitled
(Green Silver), ca. 1949
Petr Kožíšek - Dorty
Edvard Beneš - foto
Jurij Gagarin - foto
www.google.cz/obrazky/*

Na straně 53: TS Bene

Foto: Josef Němec
rodinný archív

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Milí čtenáři,

stále mám na paměti slova paní učitelky Chlachulové, která nám už od šesté třídy říká: „Učte se, utěče to jako voda a budou tu přijímačky.“ A ono to vážně uteklo jako voda, týden před přijímačkami

jsem měla pocit, že nic neumím, a když jsem potom seděla ve třídě v budově třebíčského gymnázia s přijímačkami před sebou, byla jsem překvapivě klidná. O den později jsem procházela seznamem přijatých uchazečů a srdce mi tlouklo jako nikdy. Svě jméno jsem nakonec našla na seznamu přijatých uchazečů, ale teprve tehdy, když jsem s mamkou šla odevzdat zápisový lístek, jsem si uvědomila, že až v září zamířím do školy, už nepůjdu do té staré známé Benešky, kde jsem trávila čas posledních devět let mého života. A i když jsem mnohdy proklínala některé učitele za namáhavé domácí úkoly, které jsem samozřejmě dělala na poslední chvíli, takže jsem byla protivná na všechny okolo, protože jsem absolutně nestihala, můžu říct, že ty roky tady patří mezi nezapomenutelné, a to v tom dobrém slova smyslu.

Právě o Benešce bude v tomto čísle ještě mnohokrát řeč, protože je věnováno speciálně jí a jejím 35. narozeninám! Ano, Beneška je tu s námi už třicet pět let a za tu dobu jejími chodbami prošla spousta žáků, z nichž někteří byli tak hodní a napsali nám vzpomínky, které na ni mají. Stejně tak vzpomíná v rozhovoru i paní zástupkyně Netolická, která byla dokonce při jejím otevření.

Nemohu ovšem zapomenout ani na náš časopis, vždyť i on je tu s námi pod názvem GAG-BEN již dlouhých dvacet

let! Na jeho tvorbě se podílely už desítky redaktorů a my bychom vám rádi ukázali několik článků z dřívějších let, které jsme přepsali a zařadili do tohoto čísla. Většina z nich souvisí právě s tím, co se dřív dělo na Benešce.

Omlouváme se za možné chyby, ale texty otiskujeme v takové podobě, v jaké byly uveřejněny před lety. I nám se však stane, že se do časopisu vloudí nezbedný tiskařský šotek a zařadí si. Stejně tak se setkáte i s menší kvalitou fotografií. Mnohé jsme museli jen ze starších čísel oskenovat. To nám však jistě odpustíte.

Články staré, články současné, články související s Beneškou, články nesouvisející s Beneškou... Páni! Do tohoto čísla se toho ale vešlo! Pokud si ale myslíte, že poskládat jedno takové číslo je jednoduché, pletete se. Stojí za tím desítky a desítky hodin práce a dlouhého ponocování třeba do čtyř do rána. Já bych tímto svým posledním slovem šéfredaktora chtěla moc poděkovat naší koordinátorce Evě Pokorné, které patří obrovský dík jak za trpělivost při našem nedodržování uzávěrek, tak za ty proseděné noci u počítače, které pro časopis obětovala.

Jak už jsem zmínila, toto je mé poslední slovo šéfredaktora a s ním i mé poslední působení v redakci časopisu. Jsem ráda, že jsem mohla být součástí této redakce. Pravdou je, že i když se každým rokem uskupení redakce trochu měnilo, vždycy jsme dokázali být jedním týmem, který navymýšlel třeba i různé kraviny a nesmysly. Opravdu nejraději vzpomínám na třídení workshop v Litomyšli, kde jsme se neuvěřitelně nasmáli a pobavili se a zároveň se něco nového naučili a dozvěděli. Ano, uteklo to jako voda...

Já se s vámi tímto loučím a přeji hodně štěstí mému nástupci/nástupkyni a celé budoucí redakci, časopisu GAG-BEN a naší Benešce mnoho dalších let jejich trvání!

Vaše šéfredaktorka

Michaela Doležalová

ŘEDITELSKÉ OKÉNKO

Moji milí žáci, kolegyně a kolegové, zkrátka všichni vy z naší Benešky.

Toto číslo školního časopisu je věnováno škole. Slaví letos třicet pět let své existence. Je to málo nebo hodně. Pro mne osobně je to skoro celý profesní život. Jsem tady už

od roku 1980, tedy třicet tři let. Pomalu se blížím ke konci učitelské dráhy. Byly to krásné roky, udělovalo se mnoho práce. Přeji vám všem současným i budoucím žákům mnoho úspěchů v životě. Děkuji i všem pracovníkům školy za jejich kvalitní práci a škole přeji do dalších mnoha let jen to nejlepší.

A na váš školní časopis jsem hrdý!

Váš ředitel

Jaroslav Dejl

Milí čtenáři,

pětatřicet let na Gagarince/Benešce mně uteklo skutečně jako voda. Setkala jsem se za ta léta s výbornými kolegy, někteří jsou tu dokonce právě tak dlouho jako já, mladší přišli pochopitelně později. Každý, pokud jsem se na něj obrátila s prosbou o příspěvky či fotografie do časopisu, se mi snažil vyhovět. A jak říkali, pokud možno ihned. Všem děkuji. Moc. Bez jejich přátelské pomoci bych se prostě neobešla. Díky.

Řadu let jsem koordinátorkou tohoto časopisu. Měla jsem štěstí na skvělé šéfredaktorky i řadu výborných redaktorů. Také jim patří mé poděkování. Bez nich by samozřejmě žádný časopis nemohl být. Zkrátka jsme si vzájemně pomáhali. Šéfredaktorky mnohdy doháněly, co někteří redaktori nestihli včas. Obzvláště děkuji současné šéfredaktorce

Míše, která věnovala časopisu spoustu svého osobního volna, i když ji doslova honil čas s přípravou na vyučování a především na přijímačky. Vždy jsem se na ni mohla spolehnout. Díky.

Přeji časopisu a jeho dalším tvůrcům, kteří budou pokračovat v naší práci, spoustu tvůrčích nápadů, aby GAG-BEN stále inspiroval, pobavil a informoval své čtenáře.

Benešce přeji, ať je pořád taková, jaká je, aby na ni její žáci stále vzpomínali a na pěkné chvíle zde strávené nikdy nezapomněli.

Eva Pokorná

Benešku navštěvují celé generace

Stejně jako šéfredaktorka Míša opustí naši školu i další devátáci, ale čas utíká velmi rychle a nebude trvat dlouho a objeví se na škole znovu. Možná v roli učitele, trenéra či rodiče. Vždyť Benešku navštěvují celé generace. Paní učitelka Pokorná nám říkala, že jedna její žákyně je už babičkou, chodila sem i její dcera, možná bude i její vnouče. Z paní učitelky se tak stala „třídni prababička“.

Na Benešku chodí celé generace i z řad učitelů. Za všechny uvádíme např. naši koordinátorku Evu Pokornou, jejíž všechny tři dcery byly žákyněmi této školy, a vnoučata chodí do 1. třídy, maminka paní učitelky Chlachulové zde učila a její syn je jedním z redaktorů, paní učitelka Zahrádková tu má děti a chodila sem i její sestra. A to zdaleka nejsou všichni, jejichž sourozenci, manželé či děti naší školu navštěvovali.

Redakce

„Pokornovic holky“.

Zdenka Chytková (dříve zástupkyně ředitele), Soňa Chlachulová se synem Tomášem.

Indiáni „Pokornovic holek“.

Monika a David Zahrádkovi.

Simona Zahrádková s maminkou a sestrou.

Foto: rodinný archiv

JEŠTĚ POŘÁD NÁS BAVÍ SOUTĚŽIT

Dne 29. 4. 2013 jsme se účastnili vyhlášení krajského kola soutěže školních časopisů. Vyhlášení se konalo v Pelhřimově, městě rekordů a kuriozit. Uhádnete, jak jsme dopadli?

Z autobusového nádraží vyrazíme v 7:20 a už v 8:47 jsme v Pelhřimově. Vzhledem k tomu, že se tato soutěž koná poprvé v Pelhřimově, nevíme kudy a kam. Naštěstí nám vlídní občané města poradí. Kulturní dům MÁJ, kde je vyhlášení výsledků, najdeme poněkud brzy, a tak vyrazíme směr centrum. Procházíme kolem „Voříškárný“, kde je vtipně napsáno VOTEVŘÍNO, až narazíme na cukrárnu „Mléčné lahůdky“. A že si pochutnáme! Kolem desáté už se nacházíme v kulturním domě, kde nás vítá příjemná slečna moderátorka, která nás seznámí s programem. Potom předá slovo Ivě Maciá, která je členkou sdružení Hodina H a která nás seznámí s programem Mládež v akci. Poví nám o evropské dobrovolné službě, o různých projektech, které se mohly uskutečnit díky programu Mládež v akci, a také o evropské informační síti eurodesk. Posléze přivítáme šéfredaktora Pelhřimovského deníku Jana Mazance, který nám poví, jak to chodí v jejich redakci. Nakonec je čas na samotné vyhlášení vítězů, začíná se od nejstarších, tzn. od středoškolských časopisů. Když přijde naše kategorie, tj. kategorie II. stupeň, jsme zvědavé, jak dopadneme tentokrát. Ale z našich předchozích úspěchů soudíme, že bychom se snad mohli umístit na nějakém z prvních tří míst. Skutečně se umístíme na prvním místě, dokonce s nejvyšším počtem bodů ze všech kategorií! Dostaneme tedy diplom a nějaké dárky, mezi nimiž jsou i kartáčky na zuby, které nás vážně překvapí! Potěší nás i pozvání na „Region tančí“.

Náš výlet ovšem vyhlášením výsledků ještě nekončí, jdeme se podívat do pelhřimovského muzea rekordů a kuriozit. A že je tam toho k vidění hodně! V prv-

ní části prohlídky, kdy stoupáme asi po stovce schodů, vidíme nejrůznější věci jak v miniaturních, tak v obrovských velikostech. Třeba největší kartáček či nejmenší obraz namalovaný na zrnku máku. Dokonce jsme tu objevily i nejmenší „kolibří“ vydání Máje Karla Hynka Máchy (25x30x7mm) od třebíčského nakladatele Jindřicha Lorenze, tehdy za 20 haléřů. Na konci prohlídky se nezapomeneme zapsat do návštěvní knihy, kam Kája poznamená: „Náš hrad je stejně nejlepší!“ (Jedná se o naši pracně postavenou stavbu z dřevěných kostek.)

Druhá část, nazvaná „Zlaté české ručičky“, je věnovaná zejména výrobkům Tomáše Kordy, které jsou vytvořeny čistě ze zápalek. Vidíme vázy, obrazy, lodě, dokonce dvě kytary, které jsou plně funkční! Tato kolekce je světovým unikátem, Tomáš Korda na ní strávil 63 310 hodin čistého času a použil neuvěřitelných 820 215 zápalek!

Když si vše pečlivě prohlédneme, vyrazíme na autobusové nádraží, které se nám podaří najít opravdu na poslední chvíli. Ještě štěstí, že má Kája tak dobrý orientační smysl a my můžeme s dobrým pocitem jet domů.

Michaela Doležalová, IX. C,
Karolína Křečková, VIII. B
Foto: Eva Pokorná

Radost z vítězství, diplom a pozvání na taneční přehlídku nás těší.

„Pozor, ať nespadne!“
„No, že je nejlepší!“

POKUSY O RECENZE

Pianista

Tento film zhlédli naši žáci před deseti lety. V rámco projektu „Holocaust“ jej měli možnost vidět i letošní devátáci. Posuďte, jak na něj film zapůsobil v roce 2003 a dnes.

Úvaha volně inspirovaná filmem Pianista

Upřímně, teď si připadám jako absolutní kulturní buran. Já čtu hodně, ale v těch knihách se nepitvám. Když mě kniha zaujme, tak je to dějem, nesnažím se vcítit do postav a to pitvání se mi prostě přičí. Dá se to poznat i na tom úkolu z literatury. Když ho budu dělat, budu tu knihu číst proto, abych tam mohla něco napsat a nic z ní mít nebudu. To samé s tím filmem. Je jednoduchý napsat, že v tomhle a v tomhle s hlavním hrdinou souhlasím a v tomhle a v tomhle ne. Já tam nebyla, nic z toho jsem nezažila, tak jak můžu soudit to, co on dělal? Je to jako s lidmi, kteří tvrdí, že by sebevraždu nespáchali, že je to podle nich zbabělost, a najednou bum, stane se něco, co nečekali, co si myslí, že neunesou, a sebevražda je podle nich nejlepší řešení.

To, co k filmu můžu říct, je asi toto: mohl být klidně méně realistický, některé scény byly ... ne nechutné, to ne, ale strašně pravdivé. Podle mě bylo na tom filmu nejhorší to pomyšlení, že se to opravdu stalo. Je hnusný pomyšlení, že někdo takovej jako někteří, podotýkám někteří, němečtí důstojníci a vojáci chodili po zemi. Já osobně nechápu toho člověka, podle jehož vyprávění byl film natočený. Já bych, takovéhle zážitky vyprávět nemohla, vždyť jsou to ty nejhorší zážitky, které vůbec jdou zažít. Ale jsme zase u toho, třeba právě to bylo pro toho člověka důvod, proč napsal tu knihu a povolil natočení filmu. Třeba to ze sebe musel dostat. Kdo ví?

Mě světová válka zajímá a tohle byl další dílek do puzzle toho, co už o ní vím.

*Veronika Štuková, IX. E
Z časopisu GAG-BEN/2003*

Film Pianista jsem viděla mnohokrát. Úplně poprvé doma, když jsem se začala o téma 2. světové války zajímat a právě 2. světová válka je prostředí, ve kterém se film odehrává, a to přímo po napadení Polska.

Už v prvních minutách filmu mi začaly pomalu, ale jistě najíždět slzy do očí. Hlavní roli dostal jeden z mých velice oblíbených herců, a to Adrien Brody, který podal excelentní výkon. Velice kvalitní je zejména herecké obsazení filmu, které tvoří největší část mého pozitivního hodnocení. K filmu Pianista nemohu vyslovit žádnou negativní kritiku, neboť mi přijde absolutně bez chyby. Celý film je doprovázen lyrickými klavírními skladbami. Scénář byl sepsán na základě literárního zpracovaného textu. Pianista je pro mě zatím nejlépe natočený film na téma 2. světové války, a to si troufám říct, že jsem jich už spoustu zhlédla. Je potřeba tyto filmy točit, protože skoro vždy to na člověku něco zanechá.

Na závěr mi dovoluťe ryze subjektivní hodnocení rozdílného literárního zpracování a filmového scénáře. Ve většině případů bývá beletrie právě ta, která vyhrává nad filmovým zpracováním, ale v tomto případě bych si dovolila konstatovat, že film mě nadchl víc než kniha.

Felicita Prokešová, IX. C

V Polsku roku 1939 panuje velmi vyostřená atmosféra. Jsou vydávána stále další a další nařízení omezující Židy, například nesměli chodit po chodníku, do školy a divadel, museli nosit na kabátech hvězdy, mohli chodit ven jen v omezeném čase atd...

Na tomto filmu mě překvapil už samotný začátek, poklidná rodina, která žije ve městě, ze dne na den zjistí, že se musí odstěhovat do části města určené jen Židům, později známé jako Varšavské ghetto. S postupujícím časem se ale podmínky zhoršují, začíná to počítáním peněz na chleba, na který by před několika měsíci peníze počítat nemuseli, a pokračuje to transporty do koncentračních táborů, jimž se nevyhne ani Szpilmanova rodina - rodiče, bratr a dvě sestry. Szpilman se na poslední chvíli zachrání a s pomocí přátel se dostane až za zeď, kde do konce války přežívá v opuštěném bytě. Bylo zajímavé, že jeden německý důstojník ho nechal žít a ještě mu nosil jídlo. Možná hlavně jeho povolání mu zachránilo život, ale nebylo natolik silné, aby zachránilo celou jeho rodinu.

A nejsilnější scéna z celého filmu? Asi jak vyhodí člověka, který je na vozíčku, z balkonu... on tam jen tak sedí a oni na něj křičí, aby se postavil, poté ho vyvezou na balkon, on ví, že ho shodí dolů a pořád má položené ruce na břicho a vůbec se nebrání... Jak by taky mohl. Dodnes mě ta scéna straší v hlavě.

Celkově na mě tento film udělal opravdu velký dojem. Byla zde krásně zpracovaná atmosféra doby, strach, nejistota a nespravedlnost...

Nikola Kratochvílová, IX. C

...Jednoho večera ho zde objeví německý voják a zjistí, že je Žid. Nezachová se ale tak, jak by se zachovala většina Němců v jeho situaci. Místo toho se o Wladyslawa stará až do konce války, kdy jsou Němci vyhnáni ruskými vojsky. Po válce se Wladyslaw znovu začal věnovat hře na piano v rozhlase a později i ve velkolepém orchestru.

Tento film na mě velice silně zapůsobil, dokonce bych si troufala říci, že byl jeden z nejlepších, které jsem na téma 2. světové války a obecně otázky židovského obyvatelstva v tomto období viděla. Donutil mě se nad mnohými věcmi zamyslet a vlastně i nad celým životem.

Kamila Svobodová, IX. C

Válečný kůň

Film byl velmi zajímavý, i když byl smutný. Celý byl o přátelství a to se mi na filmu nejvíce líbilo.

Já nemám ráda války, ale to asi nikdo. Ve válkách se lidé bezmyšlenkovitě zabíjejí. A proč? Jaký k tomu mají důvod? Jen to, že se někdo s někým nedohodí? Vždyť je to blbost! Přece nebudu zabíjet tisíce lidí jen kvůli maličkosti. Člověk, který válku vyvolá a je rád, že válka je, je podle mě blázen. Má dobrý pocit z toho, když vidí tisíce mrtvých lidí? Nebo chce být slavný? Nechápu to. Nechtěla bych žít ve válce. Když si představím, že jsem voják, odvedou mě daleko od domova, kde při prvním střetu padnu, chce se mi brečet. Nemůžu pochopit, jak někdo může jít do války s radostí, být hrdý na to, že bojuje za svou vlast. Jsem ráda, že v této době není válka. Nedokážu si představit, jaké zbraně by lidé vymysleli. Možná by válka byla krátká. Odstřelili by atomovou bombu a nepřátelé by zázračně padli.

Na filmu bylo nejhezčí přátelství. Líbilo se mi, jak Albert nepřestal hledat Joeyho. Jediné, co se mi na filmu nelíbilo, bylo to, že nebylo poznáno, z jaké země vojáci jsou. Ale to nebylo podstatné.

Daniela Nováková, VIII. B

Film „Válečný kůň“ je krásný film s mnoha zážitky. Je to smutný příběh o koni a jeho kamarádovi, který ho vychovával. Hodně mě dojal vztah mezi nimi a myslím, že nejenom mě, ale všechny, kteří ho viděli. Nedivím se, že tento film je tak úžasný, protože Steven Spielberg je výborný režisér, který natočil hodně filmů. Film, který jsme viděli v kině „Pasáž“ se odehrával v průběhu první světové války, která přidala filmu více emocí a zajímavostí,

protože to, co přežil Joey (kůň) je neskutečné a strašné. Zajímalo by mě, jestli se takový příběh doopravdy odehrál, nebo to jsou jen výmysly. Ale každopádně ten vztah mezi Joeyem a Albertem byl neuvěřitelný a neskutečný, nikdy bych nevěřila tomu, že kůň a člověk se mohou mít tak rádi a pomáhat si navzájem. Když jsem viděla, že koně jsou tak chytří a chápou lidské city, pochopila jsem, že lepší kamarád než kůň se nenajde. Ano, někdo tvrdí, že pes je nejlepší přítel člověka, ale já tvrdím, že je to kůň a myslím, že hodně lidí by to potvrdilo.

Film se mi líbil na 100% a myslím, že nemusím vysvětlovat, proč si to myslím, protože „Válečný kůň“ je dokonalý film se zajímavým příběhem.

Anastazia Kuzmyk, VIII. B

Knoflíková válka

Tento film se mi moc líbil. Představovala jsem si něco úplně jiného. Myslela jsem si, že to bude nějaký starý černobílý film a že po sobě budou jen házet knoflíky. Ale tento film mě mile překvapil. Byly tam momenty, kdy jsem s kamarádkami pukala smíchy. Herci odvedli skvělou práci. Bylo zajímavé dívat se na to, jak spolu dvě party kluků bojují a potom Azték z party Velraňáků nabídne pomoc Lebracovi z Loverňáků.

Nejlepší byl malý kluk. Ostatní kluci byli normální, ale ten malý byl šikovný malý trdlo. Nelíbil se mi Pajda, protože byl moc rozmazlený, ale bez něho by to nebylo ono. Nikdy by mě nenapadlo, že budou klukům z druhé party řezat knoflíky.

Na tento film bych se určitě zas ráda podívala, protože byl fakt skvělý.

Gabriela Bazalová, VI. C

Věra 68

Dokument o Věře Čáslavské byl velmi zajímavý. Věra byla známá po celém světě, hlavně v Mexiku a v Japonsku. V obou zemích se konaly olympijské hry, tak možná proto. Z OH si přivezla jedenáct medailí. Čáslavská musela být opravdu vynikající, protože aby v 68 letech zvládla provaz, tak to je co říct. Jako jediná žena dokázala na bradlech zacvičit velmi náročný a nebezpečný cvik, který nikdo jiný neuměl. V dokumentu jsem se dozvěděla několik zajímavých věcí, které jsem před tím vůbec nevěděla. Například, že podepsala petici „Dva tisíce slov“, kvůli které byla vyloučena z Rudé hvězdy, což je tělovýchovná organizace. Jenomže když se všichni dozvěděli, že tu petici Věra podepsala, tak ji začali odsuzovat, a nic nemohla dělat. Já myslím, že to vůči ní bylo nespravedlivé, protože aby se z nejlepší československé gymnastky stal úplně obyčejný člověk, to mně přijde velmi nespravedlivé. Ve filmu bylo i několik vtipných scének.

Líbilo se mi, jakou úctu k ní chovali Japonci. Dali jí meč a v roce 2011 obdržela nejvyšší japonské vyznamenání – Řád vycházejícího slunce. Ve filmu byla i jedna scéna, kterou jsem nepochopila, a to ta, kde se Věra s nějakým pánem bavili, možná by se dalo říct, že i trochu dohadovali, že její syn Martin byl odsouzen za vraždu svého otce.

Tento dokument mi hodně dal a ukázal, že ne všichni lidé jsou hodní.

Hana Patočková, VIII. B

Když jsem se dozvěděla, že jdeme na dokument o Věře Čáslavské, moje pocity byly spíše toho stylu: „Dokument? To bude nudné!“ Dokumenty mě nijak moc neberou a když už tak o 2. světové válce, Hitlerovi apod. Dokument Věra 68 mě ale mile překvapil. Hned první ukázky skvělé gymnastky Věry Čáslavské mě moc zaujaly. Přišlo mi to, jako kdyby mě někdo přikoval k sedadlu a já nemohla vstát. Postupně se dokument rozjížděl a já nemohla odtrhnout oči od plátna.

Možná to bylo i tím, že mi dokument zpříjemnil japonský jazyk, který se mi velice líbí.

Některé části filmu byly dojemné (např. když se tam potkávala s kamarádkami).

Nezábavnější scéna byla ta, kde jedna paní nadávala sprostě. Tím pobavila celé hlediště.

Obdivuji ji nejenom kvůli tomu, co dokázala v gymnastice, ale také, co jsme mohli slyšet v dokumentu, ovládala spoustu jazyků. A nejenom to. Už jen díky tomu, jaká to je osobnost. Nebojí se projevit svůj názor.

Úžasné je i to, že v tomto věku dokázala ještě provaz. Já ať se snažím, jak se snažím, nezvládnou ho.

Je to jeden z nejlepších dokumentů, co jsem viděla, a dávám mu 100%.

Karolína Křečková, VIII. B

Dokument o sedminásobné olympijské vítězce Věře Čáslavské byl vcelku zajímavý a plný napětí, když ukazovala záznamy ze závodů, všichni jsme čekali, co se stane (jestli spadne nebo se stane nějaký úraz).

Podle mého názoru to bylo vcelku zajímavé, hlavně pro ty, kteří dělají nějaký sport. Jako Věra by chtěla být asi každá, která dělá gymnastiku. Milé bylo, že se tam ukázala Dana Zátopová a další Věřiny kamarádky, které pobavily celý sál. Dokument hodnotím kladně. Hlavně bylo pěkné, jak vytáhla ty medaile, to mi málem oči vypadly. Rozhodně filmu nechyběl děj, mělo to hlavu i patu, bylo to dobře natočené a hlavně jsem u toho neusínala, jako u jiných dokumentů. Dávám tomu palec nahoru a klidně bych se na to podívala znovu. Zároveň si myslím, že by vůbec neškodilo, kdyby takových filmů či dokumentů bylo více, mám totiž pocit, že to bavilo nejen mě, ale i ostatní.

Abych to na závěr zhodnotila, tak říkám, že filmu dávám 4-5 hvězdiček, ráda bych se na něj podívala znovu a doufám, spíš vím, že se bude líbit i dalším lidem, co budou na film (dokument) koukat.

Nikola Hrušková, VIII. B

Film byl nominován například na Cenu filmových kritiků a teoretiků za nejlepší dokumentární film, na Cenu Pavla Kouteckého, na Českého lva za nejlepší dokument.

Na 26. ročníku festivalu filmů Finále Plzeň v sekci dokumentů získal hlavní cenu, tedy sošku Zlatého ledňáčka, právě snímek Věra 68 režisérky Olgy Sommerové.

(poznámka redakce)

Foto: www.google.cz/obrazky

BENEŠKA HRAJE

Otevření Divadélka pod schody

Ve středu dne 26. 11. 2003 se na naší škole oficiálně otevřelo „Divadélko pod schody“. Místostarosta Ing. Jan Karas zahájil slavnostní dopoledne a přestřikem stuhu otevřel naše divadlo. Otevření se zúčastnili i jiní hosté – Ing. Jindřiška Pánková, vedoucí referátů školství a kultury města Třebíče, Jaromíra Hanáčková, ředitelka MKS, zástupci sponzorů firmy Envinet, pan ředitel Ing. Vágner, ředitel Tipa Třebíč, a další zástupci.

Do konce večera se vystřídaly tři domácí soubory pod názvem „Večer poezie“. Dramatický kroužek Zuzany Nohové předvedl úspěšné pásmo „Nonsense“, nejmenší soubor vedený Zdeňkou Marečkovou přidal skeč „Jak chtěla vrána k opěře“ a večírek uzavřeli žáci 9. E třídy dramatickými vlastními veršů již dříve vydaných ve sbírkách „Výpravy do neklidných luk“ a „Znamení z okraje“.

*Olivera Rašetová, VI. E
GAG-BEN/2003*

Divadélko pod schody hostilo během deseti let své existence řadu významných osobností, různých divadelních i hudebních souborů, probíhají tu zajímavé projekty a soutěže.

A co se například hrálo před deseti lety a jaké představení zhlédly děti letos?

Stolečku, prostři se!

Žáci šesté třídy navštívili divadelní představení „Stolečku, prostři se“.

Toto představení bylo hrané dřevěnými postavičkami, panem Ludkem, veselým kejklířem.

Hrály se tyto hry:

Zachtivý pes

Zazděná paní na Telči

O kohoutkovi a slepičce

Znovu nalezená rodina

Jak jeřáb pomohl vlkovi

Chaloupka v lese

Náš názor:

Tato hra byla velice poučná a mravná.

Dřevěné postavičky se nám velice líbily, ale možná by bylo zajímavější zkomponovat tyto příběhy s opravdovými herci. Některé pohádky byly drastické např.: „Chaloupka v lese“. Pan Kejklíř se do každé role vžil a velmi dobře napodoboval jejich hlasy. Diváci jeho dobrý výkon ocenili bouřlivým potleskem.

*Ilona Valová, Pavlína Nevřalová, Petra Knotková, Nikola Tomášková,
GAG-BEN/2003*

„Děti snadno a chutně“

Z každoročních návštěv loutkového divadla Buchty a loutky se stala již tradice, a proto k nám umělci zavítali i v tomto roce. Tentokrát přijeli s pohádkou Perníková chaloupka, kterou dětem od prvních do čtvrtých tříd zahráli 26. března.

I přesto, že jsem v devítce, pořád se ráda, pokud mám možnost, zajdu na představení Buchet a loutek podívat. Přece, kdo nemá rád pohádky? A i přesto, že představení měly možnost zhlédnout jen děti do čtvrté třídy, podařilo se mi tam dostat - jako zástupce našeho školního tisku. A byla jsem nadšená! Perníková chaloupka byla zpracovaná velice originálně, nechyběly vtipné chvílky, kdy jsem se neskutečně smála. Co mě tedy naprosto dostalo, byla kuchařka „Děti snadno a chutně“, s jejíž pomocí si čarodějnice

chtěla děti upéct. Samozřejmě vše dobře dopadlo a herci byli odměněni velkým potleskem.

Michaela Doležalová, IX. C

Představení se mi moc líbilo. Velice se to hercům povedlo. Líbilo se mi, že herci říkali vtipné hlášky. Velice jsme se nasmáli. Herci byli milí, vtipní a šikovní. Nejdřív jsem myslela, že to bude nuda, ale spletla jsem se. Bylo to prostě super představení. Herci si zasloužili velký potlesk.

Denisa Šidlová, IV. C

Foto: T. Mutlová, M. Ondrák

Zpěvačka i redaktorka Ivana Benáčková.

Foto: archiv školy

BENEŠKA ZPÍVÁ

Pop Rock Show

Už po desáté se na naší škole v Divadélku pod schody uskutečnila pěvecká soutěž POP ROCK SHOW. Letos jsem se zúčastnila i já. Zpívala jsem písničku Hallelujah od zpěvačky Alexandry Burke. Myslím, že jsem odvedla dobrý výkon. Přišly mě dokonce i podpořit moje kamarádky Áda, Káťa a Náťa. Soutěže se zúčastnila i moje kamarádka Lucka, která skončila ve stříbrném pásmu. Já také. Nejvíce mě zaskočilo, že budu soutěžit také v okresní soutěži „Třebíčský vrabčák“. Soutěž moderovala Michaela Doležalová. Tento rok se nikdo neumístil v bramborovém pásmu, takže jsme všechny odvedly velmi dobrý výkon. Zúčastnilo se nás celkem 15 (samé dívky). Tady jsou výsledky soutěže (v abecedním pořadí):

Zlaté pásmo: Nikola Deabisová, Lucie Opletalová, Felicitá Prokešová

Stříbrné pásmo: Lucie Abrahámová, Aneta Bilíková, Leona Doležalová, Nikola Fischerová, Simona Fortelná, Monika Hanáková, Romana Kosielská, Lucie Ošmerová, Kamila Svobodová, Denisa Šidlová,

Bronzové pásmo: Barbora Nováčková, Hana Poulová

Simona Fortelná, VI. C

Třebíčský vrabčák

Pěvecké soutěže Třebíčský vrabčák se od jejího vzniku v roce 2007 pravidelně zúčastňují i mladí zpěváci z naší školy, třikrát dokonce vyhráli. Naše redaktorky nechyběly ani při prvním ročníku, ani letos.

Veronika Svobodová: Přišla, zazpívala, zvítězila Třebíč. Pěvecká soutěž Třebíčský vrabčák se konala dne 26. dubna 2007 v Klubu mládeže Hájek. Tuto soutěž pořádala Základní škola Na Kopcích.

Soutěže se zúčastnilo 41 mladých zpěváků a zpěvaček ze všech koutů Třebíče a okolí. Aby soutěž byla spravedlivá, byli soutěžící rozděleni podle věku do kategorií. Některým se soutěž podařila více a ti byli oceněni diplomem a těm, kterým se výkon nezdařil tak, jak by chtěli, anebo se nevešli na stupínky vítězů, ti byli odměněni diplomem za účast.

Nejlepší výkon předvedla a také absolutní vítězkou se stala Veronika Svobodová ze Základní školy Husova, která získala sošku Třebíčského vrabčáka.

Na závěr pozornému publiku zazpívala dvě písničky ze svého repertoáru zpěvačka oceněná pěti zlatými slávkami Naďa Urbánková, která byla předsedkyní poroty této soutěže.

Ivana Benáčková, GAG-BEN/2007

Ve středu 3. 4. se na naší škole v Divadélku pod schody konal šestý ročník soutěže Třebíčský vrabčák. Pořádal ho Vratislav Fišera, manžel naší paní učitelky Fišerové, která celou soutěž natáčela a pomáhala s organizací. Naše hvězdná porota se skládala ze zpěváka skupiny Bagr Luboše Syrového, baskytaristy skupiny Extáze Marka Vejtasý a zpěvačky Andrey Ošmerové.

Celou soutěž moderovaly slečny z osmých tříd Lucie Ošmerová a Romana Kosielská. Zpěvačky byly rozděleny na dvě kategorie podle věku. První kategorie byla od 4. tříd do 6. tříd a soutěžilo v ní osm zpěvaček. Nejlepší výkon předvedla Simona Fortelná, která se umístila na prvním místě s písní Halellujah. Na druhém místě skončila nejmladší a nejmenší soutěžící Marie Nešporová a na třetím místě Denisa Skrobikowská.

Maruška Nešporová.

Celou soutěž otevřela písní Dlouhá noc Nikola Fischerová. Po dozpívání všech zpěvaček z první kategorie následovala asi pětiminutová přestávka. Tu nám příjemně vybornou rockovou peckou od Petra Bende jedna z moderátorek Romana Kosielská.

Držitelka Třebíčského vrabčáka.

Následovala dlouhá řada ohromných výkonů děvčat z druhé kategorie, která byla od 7. – 9. tříd. Z této skupiny se na první místo a na celkový vrchol této soutěže dozpívala Veronika Pokorná, která naši porotu ohromila nejen svým hlasem, ale i svou výslovností. Dále pak na druhém místě byla žákyně naší školy Nikola Deabisová a na třetím taktéž žákyně naší školy Lucie Opletalová.

Mezi tím, co se naše porota rozhodovala, vystoupila skupina Action Girls, kterou tvoří trojice slečen z Okříšek. Po nich nastoupila naše rockerka Lucie Ošmerová, která zazpívala nový hit skupiny Bagr - Sexuální tejden. Bylo to příjemné zakončení této soutěže.

Karolína Křečková,
Lucie Ošmerová, VIII. B

„Zpívej dál!“

Nikdy by mě nenapadlo, že bych se zrovna já mohla zúčastnit okresní soutěže ve zpěvu „Třebíčský vrabčák“. Bylo to pro mě jako splněný sen. Ze začátku, když soutěž měla začít, jsem měla dobrý pocit, že se mi to vydaří. Když už jsem měla jít zpívat, začala mi být zima a začala jsem se klepat. Během písničky jsem se snažila, abych čistě zpívala, ale hlavně abych si píseň i užila. Sledovala jsem taky porotu, podle pohledu se většinou pozná, jak jste na ně udělali dojem. Vypadali docela spokojeně. Po vystoupení se mi hodně ulevilo a měla jsem z toho dobrý pocit. Když jsem viděla ostatní dívky, jak jsou dobré, byla jsem nervózní ještě více, než jsem byla dříve. Při vyhlašování mě ani nenapadlo, že bych se mohla umístit na prvním místě. Když vyhlásili první místo a uslyšela jsem svoje jméno, tento den už nemohl být lepší. Jeden z porotců mi i řekl: „Zpívej dál!“ Jeho radou se jistě a s radostí budu držet. Dostala jsem keramickou medaili, diplom a kalkulačku. Z cen jsem měla velkou radost.

Simona Fortelná, VI. C
Foto: Eva Pokorná

A Simona zpívá.

Tanečníci z Benešky vždy své příznivce uchvátí.

Foto: archiv školy

BENEŠKA TANČÍ

Taneční studio Bene vzniklo roku 1999. Před tímto souborem tančilo na škole GRO. GRO vedla jen paní učitelka Mária Kopecká se zaměřením na společenské tance. Kdežto TS Bene má více lektorů a druhů tance. Paní učitelka Kopecká však zůstala v čele souboru.

*TS Bene se dělí na: Děti 1, Děti 2, Junioři 1, Junioři 2.
Lektori jsou: Hedvika Čaňková – parketové kompozice*

Ladislav Marhan – Disco dance

Lídie Drlíková – Balet

Petra Matoušková, která je v současnosti na škole v Plzni.

Tréninky jsou 2 krát až 3 krát týdně. TS Bene se zúčastňuje soutěží, na které trénují i o sobotách. Taneční studio bylo v minulosti velmi úspěšné i minulá sezóna se vydařila. Dívky s tancem Za poledne si na mistrovství ČR vychutnaly krásné 3. místo a dívky s tancem Jablko se na mistrovství Moravy dostaly až na 2. místo a postoupily na mistrovství ČR, kde byly čtvrté, což je velmi dobrý výkon. TS Bene tedy bylo velmi úspěšné, a tak jim můžeme držet pěsti a doufat, že zabodují i tento rok.

GAG-BEN/2003

TS BENE pokračuje ve své činnosti i v současnosti a v jeho čele stále stojí paní učitelka Mária Kopecká.

V tomto roce má tři kategorie:

- nejmladší děti (2. – 3.třída)
- starší děvčata (4. – 6.třída)
- nejstarší žáci (část 9. C)

První dvě skupiny vede Martina Slatinská, žáci 9.C, kteří se učí párovým tancům, momentálně valčíku, jsou pod vedením Márie Kopecké.

Tréninky prvních dvou skupin jsou jednou krát týdně, nejstarší žáci mají trénink dvakrát týdně.

Protože i já jsem členkou TS BENE, můžu říct, že pro mě je to nejlepší věc, co mě kdy potkala. Tanec mě velice baví, i když mnohdy stojí plno dřiny a potu.

Vyvrcholením našeho celoročního snažení je školní akademie, kde můžeme všem ukázat, co umíme, na čem jsme celý rok tak usilovně dřeli.

Michaela Doležalová, IX. C

Taneční soubor GRO vedený Máriou Kopeckou opět uspěl na národní přehlídce dětského předtančení v Hradci Králové (4. místo). Velký úspěch sklídl i na školní akademii 1. června 1995 v Národním domě. Svou CHA-CHU musel dokonce opakovat. Gratulujeme.

GAG-BEN/1995

Taneční soubor BENE soutěžil o postup do Kutné Hory.

Krajská přehlídka dětských skupin scénického tance se konala ve středu odpoledne v třebíčském Národním domě. Druhý ročník této soutěže spoluorganizovalo pražské Poradenské centrum pro neprofesionální kulturu při ministerstvu kultury, které přehlídku finančně podpořilo společně s krajem Vysočina. Do Třebíče se sjely soubory z kraje Vysočina a z Jihomoravského kraje. Soutěžilo deset choreografií a kvalita rozhodovala o postupu nejlepších do celostátního kola v Kutné Hoře. Za Třebíč soutěžilo Taneční a pohybové centrum a taneční soubor BENE při Základní škole Benešova.

GAG-BEN/2003

Nejen na své působení v Tanečním studiu Bene, ale i na základní školu vzpomínají bývalí tanečníci a žáci školy.

Prispět pár větami o ZŠ Benešova do školního časopisu?

Neváhala jsem ani vteřinu. Věděla jsem, že to pro mě nebude žádný těžký úkol, protože na tuto školu velmi ráda vzpomínám a ráda se vrátím ve vzpomínkách o šestnáct let zpátky.

Na ZŠ Benešova jsem začala chodit od 6. ročníku do sportovní třídy. Přešla jsem tehdy z jiné základní školy a bylo to to nejlepší rozhodnutí, co jsem mohla s rodiči udělat. ZŠ Benešova měla vždy pro své žáky spoustu aktivit a zajímavých akcí. Já osobně, protože jsem chodila do zmiňované sportovní třídy a také jsem tančila v tanečním souboru BENE, jsem ve škole trávila více času. Atletické tréninky jsme mívali 2x týdně, tréninky v tanečním souboru nejméně 1x, takže pro mne čas výukou ve škole nekončil. Jezdila jsem na atletické závody, každý rok jsem absolvovala recitační soutěž a s tanečním studiem jsem zažila opravdu spoustu nezapomenutelných zážitků. Každý rok se tančil jeden standartní tanec a jeden latinsko-americký. Tančili jsme jich opravdu spoustu, protože jsme někteří žáci pokračovali v tancování v Bene i na středních školách. Dodnes si okamžitě vzpomenu na první latinsko-americký tanec jive, který jsme tančili na skladbu od Beatles v barevných sukničkách a společenský tanec valčík v oranžových dlouhých šatech. To bylo něco! Jezdili jsme po soutěžích, tančili jsme na plesích a každý rok vystupovali na školní akademii, která se konala na konci roku.

Velmi ráda vzpomínám na čas, který jsme strávili v Belgii, kde jsme byli vystupovat a bydleli jsme několik dní v belgických rodinách. Ten rok jsme tančili divokou sambu a zamilovaný waltz.

Já osobně nedám na ZŠ Benešova dopustit. Vždy se snažila žákům nabídnout něco víc. Zajímavé výlety, divadla, koncerty, recitační soutěže či soutěž Miss, dále hory, na které sportovní třídy, tedy i naše třída, jezdily každý rok, taneční soustředění či pobyt v zahraničí pro jazykové třídy. Kdybych žila v Třebíči, určitě bych si přála, aby moje děti tuto školu navštěvovaly a věřím, že by do ní chodily stejně rády jako tehdy já.

JUDr. Monika Šafářová /Sýkorová/

MISS SYMPATIE 94

Markéta Šnoblová*Monika Sýkorová*Zuzana Mašková

Na základní školu vzpomínám velice rád. Přestože jsem bydlel od školy, co by kamenem dohodil, a tudíž jsem ji měl pořád na očích, nestalo se mi, že by mi zevšedněla.

Určitě na tom měli největší podíl spolužáci a učitelé. Mám stále v živé paměti atletickou sportovní třídu, kterou jsem navštěvoval od II. stupně. Tréninky, závody nebo každoroční lyžařský kurz pro mě byly skvělou fyzickou i psychickou přípravou do života.

V žádném případě, když vzpomínám na školu, nemohu opomenout Taneční studio Bene. Jsem pyšný, že jsem je mohl navštěvovat. Už ani nedokážu vyjmenovat všechny tance, které jsme se naučili, ale pokud slyším píseň, na kterou jsme tančili, vždy se mi vybaví alespoň kousek tance, či ples, na kterém jsme vystupovali. A nebylo jich málo – v Třebíči a okolí, na Slovensku i v Belgii. Je to milé připomenutí něčeho krásného, neopakovatelného. Musím říct, že jsme měli skvělou partu, samozřejmě včetně naší vedoucí paní Kopecké. Bez ní by to prostě nešlo. Všichni dokázali táhnout za jeden provaz, máknout a na soutěžích vydat ze sebe to nejlepší. I proto se nám dařilo vyhrávat. Už jen to, že většina z nás pokračovala v tancování v TS Bene několik let i v době studií na středních školách, mluví za vše.

Vše, co jsem zde jen ve stručnosti popsal (a bylo by toho daleko víc), formovalo mou osobnost a umožnilo mi prožít krásné dětství.

Přeji ZŠ Benešova do dalších let, aby ji žáci navštěvovali stejně rádi jako já.

Děkuji.

Ing. Miroslav Mohelský

Město Třebíč ocenilo řadem zasluhující učitele.

Vedení třebíčské radnice vyznamenalo ve čtvrtek 28. března zasluhující zaměstnance ve školství Řadem bílé křídý.

Velice si vážím tohoto ocenění a chápu to jako výsledek mé celoživotní snahy o udržení vysokého standardu v oblasti hudební a pohybové výchovy. Je také završením úspěšné éry Tanečního souboru Bene, který už léta poskytuje dětem možnosti seberealizace, rozvoje osobnosti a komunikace, které vedou k upevňování a rozvoji mezilidských vztahů a k dosažení pocitu sebeuspokojení a sebeúcty.

Jsem ráda, že učím právě na ZŠ Benešova, kde mám pro svou práci ty nejlepší podmínky. Děkuji vedení školy za nominaci, kterou považuji za velké uznání mé práce.

Mária Kopecká

*Foto: Miroslav Ondrák
rodinný archív
GAG-BEN 1994
GAG-BEN 1995*

BENEŠKA ŽIJE

Nemusíme připomínat, že letos slaví naše škola 35. výročí od svého otevření. Při příležitosti 20. výročí se samozřejmě v našem časopise o škole psalo. Jaký je současný stav, všichni víte z pravidelných Ředitelských okének a našich reportáží.

Naše škola „BENEŠKA“

Letos je tomu už 20 let, co naše škola zahájila výuku/1978/. I když z venku nevypadá nijak vábně, snažíme se ji alespoň uvnitř vylepšit. Proto byly některé prostory přebudovány a vznikly tak např. nové učebny cizích jazyků, zrcadlový sál, keramická dílna, z šaten 1. stupně víceúčelové prostory, pro sportovní využití žáků byla zřízena v jedné tělocvičně horolezecká stěna. Dále byla zbudována nová učebna informatiky se špičkovým vybavením a mnoho dalších věcí. Od roku 1985 máme na škole třídy s rozšířenou výukou tělesné výchovy se zaměřením na atletiku a od roku 1992 s rozšířenou výukou cizích jazyků. „Sportovky“ spolupracují s atletickým oddílem TJ JE Dukovany.

Svoje styky máme i za hranicemi u našich slovenských sousedů v Popradu, kde jsme byli letos na atletické olympiádě. „Jazykáři“ zase dlouhodobě spolupracují s Hauptschule Horn v Rakousku. Letos jsme se zapojili do mezinárodního programu COMENIUS, kde budeme spolupracovat s německou a anglickou školou /projekt zatím není zcela dojednaný/. Na škole funguje spousta kroužků. Pro naše menší školáčky je zde pěvecký a flétnový soubor, folklorní soubor, filmový klub Bijásek atd. Pro ty větší jsou tu recitační a divadelní soubory. Recitace je u nás zastoupena i v jednotlivcích. Dále máme taneční soubor GRO (účast na národních přehlídkách v předtančení v roce 1996/1997). Účastníme se různých soutěží a olympiád, kde dosahujeme velmi dobrých výsledků. To by ale nešlo bez velké pomoci učitelů, kteří nás svědomi-

tě připravují. Mimo množství pravidelných sportovních aktivit (vybíjená, volejball, basketball atd.) jezdíme na divadelní představení i na muzikály. Každý měsíc chodí 8. a 9. třídy do filmového klubu. Naše škola pořádá za podpory Sdružení rodičů školní ples a předtančení zajišťujeme my, žáci. Na jaře se pravidelně koná školní akademie, což je přehlídka výše zmíněných kroužků.

Nedá se ale napsat všechno, co se na naší škole za 20 let její existence událo. Proto je tento článek velmi stručným shrnutím posledních deseti let. Takže „Beneško“ přejeme ti ještě mnoho a mnoho úspěchů.

Petra Dočekalová s pomocí almanachu.

GAG-BEN/1998

Co se dozvídali čtenáři časopisu GAG a GAG-BEN.

Redakce vybírá z „Nultého čísla“.

Když tank, tak růžový

Už z názvu lze poznat, že jde o SMÍCHOVSKÝ TANK. Každý z nás dobře ví, že tento tank na patníku byl nejdříve zelený, pak růžový atd. Vlastně má už několik vrstev. Od události /RŮŽOVÝ TANK/ uplynulo mnoho dní a hodně věcí se změnilo. Zeptali jsme se některých žáků na jejich názory.

Já si myslím, že na tom není nic divného. Růžový tank, vždyť to je pěkný. Já bych s touto barvou souhlasila. A vůbec bych to nevracela do původního stavu. Podle mého názoru to byl dobrý nápad. Kdyby třeba natřeli Cyrila a Metoděje na červenou, tak by to vůbec nebylo vono, jenže tank na růžovo, to už je něco lepšího, jinčího.

Pavlíková

Tank může být jaký chce: modrý, oranžový atd. Ale zelený je opravdu nejlepší. Ale když už ho namalovali na růžovo, tak ať pokračují.

Anonym

Moc tomu nerozumím, ale myslím si, že to bylo zbytečné. Každý má plno jiných starostí a ne nějaký tank natřít na růžovo.

Saša

Mně je to jedno, ale růžový tank je určitě hezčí. Docela to schvaluji a už bych ho zpátky nepřetírala. A taky bych za to netrestala.

Helena

Ten tank mohli namalovat třeba na fosforovou zelenou, protože mně je to úplně jedno a vůbec se mě tyto věci netýkají a nevádí mi to. Ale nápad to byl dobrý a směšný, asi bych mu dal jenom peněžní pokutu.

Petr

Tank může být jakýkoliv barvy. Ale když je zelený, tak aspoň splývá s okolím a není tolik vidět.

Anonym

Mně se růžová barva líbí. Když se těm policajtům líbí zelená, tak to mohli napůl zelený a na půl růžový. Vždyť by to mohl být docela zajímavý objekt, že ano? Takový tank by určitě v žádné zemi vystavený neměli. /Aspoň v něčem by jsme byli první./

Připravily: Marcela Janková, Eva Kudláčková,

Hana Polívková

GAG/1991

V roce 1991 David Černý přebarvil na růžovo tank č. 23, který od roku 1945 stál na náměstí Sovětských tankistů, dnešním náměstí Kinských.

Výměnné pobyty byly od počátku pro žáky školy přitažlivé. Děti z různých zemí zavítaly k nám a ty naše přivítaly rodiny v zahraničí.

Byli u nás Vlámové

Po dvouhodinovém čekání zastavil před budovou Fórum autobus s cizí poznávací značkou, z čehož jsme usoudili, že to budou asi naši budoucí přátelé z Belgie. Byli to oni. Po uvítacím ceremoniálu, který se skládal z jedné písně a předání brožůrek o Třebíči, jsme si Belgičany odvedli do svých domovů.

I já jsem si domů odvedla Belgičana – vlastně spíš Belgičany. Po cestě jsme navázali rozhovor. Nejdříve jsem se bála, že se s nimi nedomluvíme, ale ukázalo se, že údajně: jméno, bydliště, věk a věci kolem mých příbuzným mi utkvěly v hlavě z naší učebnice angličtiny. Přesto jsem byla ráda,

když jsem je přivedla domů a konverzaci v anglickém jazyce za mě přebrali rodiče, kteří se s nimi hned skamarádili. Poté se Vlámové najedli a usnuli v postelích, které jim půjčili moji rodiče.

To bylo z příjezdu Vlámů vše.

Myslím, že nemá cenu popisovat každý další den, jak probíhal. Snad jen, že se podívali do Jaroměřic, do Prahy, která se jim líbila ze všeho nejvíc, a o které prohlásili, že je „very, very lovely“. Dále na Macochu a do našich výchovných zařízení – tím ovšem myslím školku, základní školu a gymnázium.

A ještě je tady jeden den, nebo spíše večer, který nelze přehlédnout. Belgičani nám totiž připravili skvělou podívanou v pohádce Tři oříšky pro Popelku, která měla u našich diváků veliký ohlas. Pohádka se nelišila od naší, snad jen tím, že Popelce pomáhají krysa s vránou. V našich pohádkách hrají zástupci těchto menších zvířat spíše postavy záporné, ale jako kladné postavy by se určitě také uživil.

A teď už jen něco málo k odjezdu. Po rozloučení v Národním domě jsme je doprovodili k autobusu, uronili několik slz, zamávali, autobus zmizel za křižovatkou a nám – osmákům z „béčka“ se opět vybavila škola, na dveře tukané přijímačky a všechny ostatní úkoly a povinnosti.

*Rakšasi
GAG/1992*

Beníci v Anglii

Náš divadelní soubor „Beníci“ se 2. dubna opět vydal do Anglie, tentokrát přes Francii. V Paříži strávili dva dny za dozoru pana ředitele Dejla, paní učitelky Nohové a pana učitele Kafoňka.

Navštívili např. Louver, katedrálu Sacré-Coeur, Notre-Dame a samozřejmě hlavní atrakci Paříže - Eiffelovu věž.

Po dvou dnech pokračovali v cestě ke kanálu La Manch, přepluli ho trajektem a konečně dorazili do Londýna - do čtvrti Ilford, kde se ubytovali v rodinách. Dva dny z pobytu věnovali „divadelní dílně“. Potom už mohli navštěvovat významné památky jako hrad Lietz, museum

Z Beníků jsou dnes již dospěláci.

Foto: archiv školy

Madame Tusoe, Greenwich nebo se bavit v lunaparku.

Vyvrcholením pobytu byla návštěva představení v divadle Paladium, kde shlédli muzikál „Horečka sobotní noci“.

Týden vyhrazený návštěvě Londýna uběhl rychle a nadešel návrat domů, kam si přivezli spoustu neopakovatelných zážitků.

*Informace redakce
GAG-BEN/1999*

Zahraničí poznávali i naši učitelé. Zaujaly je nejen památky a přírodní krásy, ale především je zajímalo, jaké jsou školy jinde a jak se v nich učí.

Měli všichni pas?

6. a 7. června chybělo ve škole přes čtyřicet kantorů. Na nižším stupni se zuřivě suplovalo, sedmičky a osmičky nešly do školy vůbec. Učitelé si prostě udělali výlet. Kam a proč, jsme se zeptali pana učitele Zeiberta.

Kde jste všude byli?

Rakousko-Německo-Švýcarsko. Insbruck – olympijské můstky, tam, co se zbláznil spisovatel Ota Pavel, St. Anton – lyžařské středisko, Konstanz - Na břehu Rýna hra-

nice vzplála - to znáte ne? Stein am Rein – Zachovalé historické městečko, asi jako naše Telč, Reinfall – vodopády, taková trochu větší Stvořidla, Friedrichshafen u Bodamského jezera. Stačí?

Navštívili jste nějakou školu?

To byl hlavní cíl výpravy. Ta škola byla právě ve Friedrichshafenu. Jmenovala se Bodensee Schule St. Martin.

Jak se vám v ní líbilo?

Moc. Mají tam koberce ve třídách a odhlučněné stropy, takže na sebe nekřičí, ale mluví polohlasem. Týden začínají meditací, ranní hodiny věnují volné individuální práci. Kantoři jsou většinou mladí kluci. Nemají domácí úkoly, zato jsou ve škole do čtyř. Každý musí udělat nějakou ročníkovou práci. Třeba kluk v devítce klidně vyrobí skříň. To byste museli vidět. Ale nejlepší byla jídelna. Snědl jsem šest mas.

Měli všichni pas?

To byla první otázka pana ředitele, jen jsme vyjeli. Jako na školním výletě. Všichni jsme měli pas a svačinu.

Jak to, že jste měli zpoždění při příjezdu?

Takto. Protože jsme cestovali autobusem firmy Kombus. Ale do školy jsme přišli včas!!

*Ptala se: MIDU
GAG-BEN/1994*

Škola hrou

Co by na to řekl Amos?

Jak všichni víme, připadá na letošní rok výročí narození J. A. Komenského. Při této příležitosti jsme připravili anketu, na toto dnes aktuální téma.

1. Jak by se vám líbila škola hrou? 2. Proč jste si vybral(a) učitelské povolání?

1. Škola hrou byla doporučena Komenským jako jedna z didaktických metod, s jejíž pomocí mají žáci zábavnou formou přiměřenou jejich věku získat hluboké a trvalé vědomosti.

Tato metoda nemusí mít vždy nutně formu dramatizace. Je to jakýkoliv postup, kdy žák zapomene, že je učitelem nucen zapojit se do vyučovacího procesu, a nabývá dojmu, že všechny záležitosti a obtíže výuky překonává hrou.

Triviální a zavádějící je dětská i laická představa, že „škola hrou“ znamená, že si děti ve škole jen hrají. Jsem přesvědčen, že každý učitel během své praxe snaží se tuto metodu aplikovat. Její výsledky přináší radost a uspokojení nejen dětem, ale především jemu.

2. Svou životní volbu jsme nuceni rozhodnout v době, kdy cit převládá nad rozumem.

V těch letech mé zájmy inklinovaly k literatuře, divadle, hudbě, sportu a přírodě. Ne v pořadí, jak zde uvádím, ale ve vzájemném propojení, kdy nedovedeme pro jedno vzdát se druhého. Profesionální studium některého z těchto oborů by znamenalo nutnou specializaci se všemi následky, které s tím souvisejí. Volba učitelského povolání nabízela mi možnost zůstat věrný všem svým láskám, které mi dodatečně odměnou přinášely útěchu a povzbuzení v marasmu každodenního života následujících čtyřiceti let nesvobody.

Ne s těmi, co se vezli v sedle, šel jsem svou cestou, pěšky, vedle a nezáviděl pozlátku.

Prožitků měl jsem sice málo....

Ale jen tak žít za to stálo
Jen tak to bylo v pořádku.

(Curriculum vitae)

pan ředitel

(Miroslav Krejčí, pozn. redakce)

1. Škola hrou? Proč ne, třeba by přiměla žáky, aby práci ve škole prováděli z vlastní vůle a přičinlivosti. Zatím je opak pravdou.

2. Nemám ráda stereotyp. Práce s dětmi mi přináší každodenně něco nového – starosti a radosti.

pí. uč. Smejkalová

1. Jsem všemi deseti pro. Nevím, proč by si učitelé nemohli ve škole hrát.

2. Učitelské povolání má mezi lidmi největší autoritu. Jsou tam nejvyšší platy v celém našem hospodářství. Jsou tam děti.

p. uč. Fišera

1. Tato otázka je diskutabilní. Neodvážím se na ni odpovědět jednoduše a věčně.

2. Moc jsem fandila sportu a tělesné výchově. Jedno z řešení, zůstat u sportu, bylo učitelské povolání.

pí. uč. Chvátalová

1. Líbila, ale muselo by být ve třídě maximálně 15- 20 dětí. Potom ano – jinak nelze realizovat.

2. Měl jsem od 6. do 8. třídy asi 4 perfektní kantory. A od 1. do 5. třídy světovou paní učitelku Karlu Pavcovou, dodnes si píšeme. A ona má škola i cosi společné s divadlem.

p. zást. Dejl

1. Moc. Při 15 - 20 žácích ve třídě by to bylo bezvadné. Ale mám dojem, že by to chtělo jiné žáky. I oni by totiž museli hrát s námi.

2. Měla jsem v 1. - 4. třídě báječnou učitelku – paní Jánošíkovou a ta nám připravovala moc primové hodiny matematiky. Na druhém stupni jsem narazila na kantora jako břitva Vaška Trnovského, ale měl v práci perfektní systém, a tak jsem měla matematiku velice ráda. Už s přihláškou

na gymnázium jsem tvrdila, že potom budu určitě učit matiku. Vyšlo mi to a dělám to ráda.

p. uč. Lampertová

1. Co vlastně je škola hrou? Čtení pohádek, zazpívání písniček, rozehrání scének na určité téma..? Je to více volnosti, samostatnosti nebo zase uplatnění skupinové práce? Určitě si musí žáci a učitel rozumět, žáci nesmí zneužívat volnosti a naopak využívat všech svých znalostí a plnit pečlivě zadané úkoly. Někdy není jednoduché si „hrát“. Dneska jsem vyprávěla pohádku Oscara Wilda „Šťastný princ“, nevěřili byste, jak různá je reakce dětí – od cynismu až k slzičkám. Také metody „hraní“ jsou věkově individuální. V 5. třídě je velice snadné dětem vymyslet různé způsoby, zpracování probíraného tématu, v 9. třídě je to podstatně horší. „Hraní“ má ale společný faktor: přirozenou zodpovědnost, vzájemnou důvěru. Takové „hraní“ má potom cenu. Volnost a zpestření není samoúčelné.

2. Mám ráda děti.

pí. uč. Šelepová

1. Ano. Ale podle pravidel. V některých třídách se pravidla nedodržují. A s těmi já nemohu hrát.

2. Nechtěl jsem se živit něčím, co by mě nebavilo, a co bych dělal špatně. Věřil jsem, že učitelství bude to pravé. Dneska vám můžu říct, že mě to baví. Jestli to dělám dobře nebo špatně, zkuste posoudit sami.

p. uč. Zeibert

1. Líbila a velmi (pokud by si učitelé a žáci vysvětlovali tento termín stejně.)

2. Proto, že – práce v škole rozhodně není jednotvárná (různé třídy, nepředvídané nápady žáků...) - s dětmi se vždy pracovalo lépe než s dospělými (upřímnost, otevřenost) - mezi mladými nemůže člověk rychle stárnout – jinak by je přestal chápat.

pí. uč. Fukalová

Připravili redaktoři

GAG/1992

Barevný týden

Jistě víte, že se na naší škole uskutečnila zajímavá akce, nazvaná „BAREVNÝ TÝDEN“.

Hlavním iniciátorem této hry byla redakce časopisu Gag, která připravila řadu soutěží a další chystá. Mohl se zúčastnit každý, kdo oplývá aspoň kouskem smyslu pro humor.

Ten se nachází jak v žácích, tak i v našich učitelkách. Nejen žáci některých tříd se scházeli oblečení do oděvů určených barev, ale takto oděni přicházeli i někteří kantoři.

Snad ze všech nejlépe se dokázala obléci paní učitelka Pokorná, která chodbami naší školy procházela ať už celá černá, bílá, či hnědá. Myslím si, že se vám tahle hra docela líbila a doufám, že k dobré náladě budou přispívat i jiné třídní kolektivy svými nápady, radami...

*Lenka Krystýnková
GAG/1991*

I dnes se dovedeme bavit. „Barevný den“ se změnil v „Den županový“ a že jsme se dobře bavili, vidíte sami.

To víte, chtěli jsme se trochu odreagovat od učení a myšlenek na přijímačky, které nás zanedlouho čekaly.

Županový den

Možná jste si všimli, že jednu středu v březnu tu po škole chodila skupina lidí oblečených kompletně v županech. Ano, a nebyl to nikdo jiný než moje milovaná třída.

Příběh začíná úplně klasicky: Jednoho krásného dne jsme se ve třídě dohodli, že se vyfotíme. A najednou od někoho padl návrh, co kdybychom se vyfotili v županech? No a už to bylo! Samozřejmě jsme si šli vyžádat svolení pana ředitele, který si zpočátku zřejmě myslel, že jsme se zbláznili!

Když došlo na smluvený den, opravdu každý člen naší třídy dorazil v županu a třeba i s nějakým plyšáčkem. A první hodinu se šlo fotit. Měli jsme pár stanovišť, dokonce jsme zavítali i do ředitelny, kde se s námi vyfotil jak pan ředitel, tak pan zástupce. Z fotek jsme potom byli nadšeni! Ostatně posuďte sami, jak fotky dopadly!

*Michaela Doležalová, IX. C
Foto: Lukáš Abrahám - ssamospoušť*

Přijímací zkoušky znamenají pro některé stres a přípravu na ně berou zodpovědně. V průběhu školní docházky však žákům nikdy nechyběl humor, což dokazovali svými verši.

Čtěte na dalších stránkách!

Přijímací zkoušky

Víkend utíkal velmi pomalu a v hlavě se mi honily myšlenky jen na ten hrozný den. Má kamarádka Andrea byla na chatě, Eliška se učila na maturitu, můj přítel byl v Jihlavě na bitvě, Luboš s Tomášem se procházeli po Londýně, celý víkend jsem proto byla sama. V pátek večer šli mí rodiče na koncert údajného Elvise Presleyho a dalších jiných, kteří zpívali rock. Můj bráška a jeho kamarád Ruda jeli za Evou do Rouchovan. V sobotu se opakovalo totéž. Následující den už jsem se viděla s Eliškou i s Andreou. Dostala jsem od maturantky talismanek pro štěstí. Byla to krásná podkovička po její babičce, která už měla s nošením štěstí svoji tradici. Eliška se vrátila k učebnicím. Andrea se chtěla před tím osudným dnem vidět ještě se svým štěstím – Tomášem. Později jsme šli k nám a já jí věnovala dva plyšáky. Když odešla, udělala jsem si teplou koupel, kde jsem mohla naposledy popřemýšlet, co bude zítra, a pak jsem šla spát.

Ráno jsem vstala, vzala si podkovičku a maminka mě odvezla na střední školu zdravotní. Po zjištění, že se přihlásilo sedmdesát jedna žáků, se mi zatáčela hlava. Dodala jsem si odvalu tím, že jsem se učila a že to snad zvládnou, a vydala jsem se po schodech do učebny, kde jsme měli psát test. Kolem osmé hodiny vešel do třídy pan ředitel Dočkal, paní zástupkyně Chalupníková a další paní učitelka, s kterou jsme měli napsat tu zkoušku. Paní Chalupníková mě zná, a tak se na mě usmála a snažila se mi tímto dodat odvalu. Proběhlo losování čísel a já jsem získala 38. Hlavou mi blesklo, jak bych byla šťastná, kdybych se umístila na tomto místě. Následoval test z biologie. Odevzdala jsem jako první, protože se znám a vím, že bych vše přeškrtnala, takže bych tam neměla jediný bod. Vstala jsem a odešla na toaletu, kde jsem se upravila, hned za mnou došla Karolína, se kterou jsem si zkontrolovala výsledky, a docela jsme se sprátelili. Byla milá, vtipná, prostě v pohodě. Sešla jsem dolů, kde jsem se seznámila s Dianou. Byla také velice přátelská. Prostě se mi zdálo, že bych

už zapadla do kolektivu. Vyšla jsem ven a potkala svou spolužačku Míšu, šla jsem si koupit čokoládu a zmrzlinu, která mi spadla na zem.

V devět jsme měli být opět v lavicích a psát češtinu. Byla pro mě velice hrozná, měla jsem chuť brečet. Začala jsem přemýšlet, co bude, protože mi bylo jasné, že se nedostanu. Naši jsou sice takoví, že mi pohrozí, ale pak mě podrží, a proto je mám velice ráda. Víím, že by mi pomohli, ale nechtěla jsem je zklamat. Češtinu jsem odevzdala taky jako první. Bylo čtvrt na deset a volala jsem Elišce. Brečela jsem. Říkala jsem, že se nedostanu. Uklidnila mě a tvrdila mi stále, že mi věří. Pak jsem šla za mamkou do Horáckých novin. Měla jsem v očích slzy a ona mi vyrovnaně řekla, že to nevádí a že mám druhou šanci. Pak mě vyslala pryč. Šla jsem s kamarádkami na pizzu a přišel za námi Jenda. Pak jsem je pozvala na zmrzlinový pohár. Nehnuli se ode mě po celý den, jsem jim za to vděčná. Ukázali se jako opravdoví přátelé. Doprovodili mě k výsledkům, kde se sešla celá rodina. Někteří si o mně mohli myslet, že jsem úplně rozmazlená, že jsem nemohla dojít sama nebo jen s někým, ale byla jsem šťastná, že kolem mě byli lidé, kteří pro mě jsou vším.

S vědomím, že jsem se nedostala, jsem se vydala ke dveřím Osudu. Papír jsem si prohlédla od konce nahoru. Když jsem zjistila, že jsem to udělala, byla jsem šťastná. Byla jsem třicátá. Víím, že to není nic moc, ale pro mě to byl úspěch. Rozloučila jsem se objetím a jela jsem domů. Odpoledne u nás vyzváněl neustále telefon, přicházely smsky a mě těšilo, že si na mě vzpomnělo tolik lidí. Volali mi mí přátelé, bratrovi kamarádi i spolupracovníci maminky. Konečně jsem jela i k babičce, kde se cítím naprosto svobodně. Když ke mně přišel kocour a zavrňel, zdálo se mi, jakoby říkal: „Já ti to říkal.“ Všechno a všichni tam byli šťastní. Když si na ten den vzpomenu, tečou mi slzy po tvářích a já se za to vůbec nestydím.

(Autorka neuvedena)
GAG-BEN/2004

Kam na střední školu?

Je až neuvěřitelné, jak ten čas letí, ale už v šesté třídě nám paní učitelka říkala, abychom se učili už od začátku a průběžně, jinak bychom to potom hodně doháněli. Od šesté třídy uběhly tři roky a já si to začala uvědomovat, říkala jsem si, že ty dva měsíce to už vydržím a budu si procvičovat matematiku a český jazyk.

V březnu jsme odesílali přihlášky na střední školy a já jsem začala mít obavy ohledně přijímacích zkoušek. Týdny opět rychle uběhly a byl víkend před přijímacími.

V pondělí jsem šla na obchodní akademii, a tak jsem si zopakovala příklady, které by tam mohly být. Ráno jsem se probudila s pocitem, že právě dnes je ten den, na který jsem tak dlouho čekala, ale kupodivu jsem už nebyla moc nervózní. Na obchodní akademii jsme byli snad jako první, a tak jsme si tam ještě hodinku počkali. Matematika proběhla v pohodě, neměla jsem tam dopočítaný jen jeden příklad z pěti, ale přece jenom s českým jazykem- doplňovačkou jsem si byla jistější, bylo to lehké.

Ještě jsem neměla ale úplně vyhráno, čekalo mě katolické gymnázium. Tam jsme začínali českým jazykem, diktát a rozbor. Po dlouhé přestávce následovala matematika s dvaceti příklady. Domů jsem přišla s pocitem, proč jsem se tak bála, bylo to lehké.. Uběhlo pár hodin a já se dívala na výsledky u katolického gymnázia. S nadšením jsem zjistila, že jsem mezi třiceti nejlepšími, takže jsem přijata. Později jsem to samé zjistila i u obchodní akademie. Chvilí jsem si připadala jako nejšťastnější člověk na světě, ale pak na mě přišlo dilema, kam vůbec na střední školu jít.

Po dlouhých radách s rodiči a ostatními jsem nakonec dala přihlášku na katolické gymnázium, tak jsem zvědavá na září, jaké to bude bez mých spolužáků, které znám už devět let.

Nikola Kratochvílová, IX. C

Nervy, pot a stres

Tři nejčastější pocity, které nás přepadaly před jedním z nejdůležitějších životních kroků – přijímačkami na střední školy. Dosud si v hlavě přehrávám rady učitelů, kteří nám opakovaně říkali, že se na druhém stupni ani neohřejem a už bude konec devítky. Taky že to uběhlo jako voda a my už jsme přijati na školy, kvůli kterým jsme tak dřeli. Vážně se to nezdá, ale těch devět let na Benešce se zdá jako malá chvilka.

S příchodem nového kalendářního roku jsme si říkali, že do přijímaček je času dost, ještě čtyři měsíce, ale ani jsme se nenadechli, byla neděle 21. dubna – pouze jeden den před zkouškami. Všichni ve stresu, že nic neumí, přijímačky nenapišou, na školy se nedostanou apod. Opravdu, ty nervy před tím dlouho očekávaným dnem, jsou nepopsatelné. Když jsme se se spolužačkami v pondělí 22.4. vydaly na obchodní akademii využít naše vědomosti, byly jsme vcelku v klidu, ale až jsme přišly do budovy školy a usedly do tříd, ve kterých se zkoušky konaly, byl to fakt nápor na nervovou soustavu. Profesori nás rozsadili, rozdali nám testy a v tu chvíli nám běžel čas čtyřiceti pěti minut, abychom co nejlépe napsali test z matematiky, ale když jsem ten papír s čísilkama viděla, uklidnila jsem se. Najednou se nervy zklidnily a já byla v rámci možností v klidu. V tu chvíli jsem zjistila, že na přijímačky, jak z matematiky, tak z češtiny, jsem výborně připravena a mám šanci se aspoň na jednu z vybraných škol dostat.

Druhého dne, v úterý 23. dubna, jsem se vzbudila o půl hodiny dřív, žaludek se mi stáhl natolik, že jsem nebyla schopna do sebe dostat ani sousto, a srdce mi tlouklo jak o závod. Byl to den, kdy byl druhý termín přijímacích zkoušek na gymnáziu, na kterém bych vážně ráda pokračovala ve studiu. Takže se opakovaly ty pocity jak předešlý den, akorát mi srdce málem vyskočilo z těla a nervovou soustavu jsem neuklidnila ani tabulkou čokolády. Se spolužačkou jsme přišly k těm obrovským, těžkým dveřím, které jsou součástí gymnplu. Ztěžji jsme je otevřely a vešly dovnitř.

První zmatky nastaly tehdy, kdy jsme si vyměnily třídy. Zazvonil zvonek ohlašující začátek hodiny a já měla „vokno“. Měla jsem pocit, že jsem úplně, ale úplně všechno pozapomněla a nemám žádnou šanci. No byl to příšerný pocit.

Zkoušky skončily a my jsme se šly s dalšími kamarádkami rozptýlit na vyhlídku. Seděly jsme, kecaly jsme, utrácely jsme peníze. Bylo to příjemné zpestření, ale i tak nám zbývaly dvě hodiny do výsledků ze škol. Doma vystresované sedím, jím další čokoládu a najednou mi volá tatka smutným, či zklamaným hlasem, že už jsou výsledky. Roztrásl se mi ruce, srdce začalo bušit a já začala mít strach, ale všechno tohle bylo úplně zbytečné, protože jsem se dostala na obě školy. Byl to úžasný pocit vědět, že už je to všechno za námi.

Terezie Mutlová, IX. C

Jak jsem se dostala na konzervatoř...

Dny ubíhaly a já byla čím dál tím víc nervózní a neklidná. Pořád jsem jen tančila, stříhala si hudbu, učila se dějiny divadla a hudby, zpívala, opakovala si nauku, herecké etudy. Čekalo mě zatím nejdůležitějších devět dní v mém životě! Musela jsem být odpočatá a stoprocentně připravená.

Vše propuklo 15.1. na Janáčkově konzervatoři v Brně. Vstoupila jsem do budovy a šla směrem k učebně 15, tedy do tanečního sálu. Rychle jsem se převlékla, rozcvičila se a šla na věc. Taneční zkouška měla tyto části: improvizace, akrobatická sestava, vlastní minutová tvorba, kterou jsme si sami nacvičili doma, rytmické pohyby, muzikálová sestava zadaná na místě, kterou nám ukázali pouze jednou, a základy rock and rollu a jazzu. Po tanci, po kterém jsem byla hrozně unavená, následoval zpěv, kde jsem zpívala jednu muzikálovou píseň, dvě lidové písně různého charakteru, jednu uměleckou či popovou píseň a také jsem absolvovala zkoušku z nauky.

No, když to píšu na papír, zní to jednoduše, ale jednoduché to rozhodně není.

Už se stmívalo a mě čekala ještě jed-

na zkouška, pro mě zkouška nejtěžší, a to z herectví. Musela jsem přeříkat dva monology, odrecitovat dvě básně a předvést hereckou etudu zadanou na místě. Já dostala jako etudu identifikaci mrtvol. V osm večer jsem dojela opravdu unavená domů, kde jsem se vykoukala, najedla a ulehla do postele, ovšem ve tři hodiny v noci jsem musela vstávat, protože ve 4:20 mi jel autobus do Prahy.

V Praze rychle najít konzervatoř a opět ten stejný program jako v Brně. O tuto školu se ucházelo sto padesát dětí, ale přijato mohlo být pouze šest dívek a šest chlapců. Druhý den jsem musela opět do Brna a pak zase do Prahy.

Nikdo se s námi nikde nebavil, přiřadili vám číslo a vy jste museli čekat, až přijdete na řadu. Před vámi seděly osobnosti jako Žilková, Beneš či Rychlý, kteří hodnotili váš výkon. Záleželo na setině bodu a nemusela jsem být přijata. V herectví si nás dávali do libovolných dvojic a říkali nám na místě téma, na které budeme hrát. V jeden den nás třeba deset na místě vyhodili. Rodiče za námi nesměli, tudíž jsme tam byli každý sám za sebe. Takto to probíhalo celých devět dlouhých dní.

Nakonec jsem byla přijata na všechny tři školy! Já se rozhodla pro Ježkovu konzervatoř v Praze, kde budu studovat muzikálové herectví. Jsem moc ráda, že už to mám za sebou. Kdybych to měla zkusit znovu, šla bych do toho. Na studium se nesmírně těším a doufám, že najdu spoustu skvělých přátel jako v mojí třídě 9. C!

Felicita Prokešová, IX. C

Před 11 lety se ptala redaktorka časopisu Felicity sestry:

„Nicoll, čím chceš být?“

Chtěla bych se dostat na konzervatoř, obor hudebně dramatický, ale myslím si, že to letos nevyjde. Půjdu tedy na pedagogickou školu. Potom mám na výběr, takže ze mě bude buď pedagog nebo herec.

Nicoll byla přijata na pražskou konzervatoř, jako jedna z 12 úspěšných uchazečů (z celkového počtu 567).

Sandra Couffalová, VIII. C

GAG-BEN/2002

Tahák

Písemka z češtiny
Hrozně mě děsí
A rady mamčiny
Všechny se mísí

Ještěže mám tahák
Na toho je spoleh
Kdyby mě někdo vymák
Šel bych domů po zdech

Bude už začátek
Učitel diktuje
A bez poznámek
Všem příkazuje

První věta hned
Má starodávný slovosled
Nevím kam s čárkou
Věta má ráz špatnou
Nedává smysl
Hodně jsem skllesl

Diktát je u konce
Zasténám tence
Takový těžký
Odpoledne jdu na běžky.

Rozbor už začíná
Věta je dlouhá
Pletou se zájmena
Vzor slova noha

Nepoznám větu
Určím ji špatně
Otáčím se na Květu
Vidím však matně

Na tahák teď spoléhám
Učitele sleduju
Pomalou ho vydávám
Hodně riskuju

Dopíšu si maličkost
Nenápadně ho schovám
Podvodů bylo dost
V kapse už ho skoro mám

Učitel se otočí
Co to tam prý dělám
Hrozně se rozkřičí
A ať ty ruce vydám

Musím dělat
Jak si přeje
Abych nevypadal podezřele
Ruce mám až za hlavou
Učiteli je to záhadou

Prohlédá mě celého
Kapsy mi obrací
Nemá ho
Omlouvá se, že měl halucinaci

Odfoukl jsem jak lokomotiva
Jak mě prohledal protiva
Zakončil jsem pak svou práci
Nechal mi ale malou šanci

Tahák jsem pak našel
Za páskem jsem ho měl
Byl na pravé straně mého pasu
Člověk ve zmatku nenajde
Ani

KAPSU!

*Karel Dobrovolský - První verše
GAG/1992*

Naši předkové brzy objevili jazyk na Ruzyni a začali ho nazývat český

(báseň na vyjmenovaná slova)

Na mýtině bydlí myš,
hladká je jak plyš.
Není to myš, je to sysel,
pýchou nadutý jak pytel.
Spolykal už pelyněk i pýr.
Sýkora a syn sezobali sýr.
Budete pykat,
takhle plýtvat,
čepýřil se výr.
Bystrý Šemík k Přibyslavi míří.
V pysku žvýká bylinu
a miluje kobyly.
Mají spolu vyžle,
hubené jak lyže.
Nachomýtl se tu hlemýžď.
Musí to tak být,
vozí s sebou byt.
Je to jeho příbytek,
koupil si tam nábytek.
Vzlyká smutný býk,
není totiž syt.
Způsobil povyk,
že kopytem klopyt.
My z něho máme užitek,

vždyť je to hovězí dobytek.
Obyvatel Litomyšle usychá strachy,
zamyká svůj mlýn i prachy.
Měl by se pýřit,
takhle se mýlit.
Ruzyňští věžňové mají hloupé obyčeje,
nemýjí si obličej.
Kdo není blýskavě lysý,
měl by si mýt i vlasy.
Brzy si budou zvykat,
že za to musí pykat.
Na lýtku bleška,
na hlavě hmyz nebo veška.
Co z toho pro nás plyne?
Hleďme se nedostat do Ruzyně!
Slyšeli netopýr i sýček,
že k slepýšům přijel strýček.
Když nastal sychravý den,
seděli u výhně jen.
Na louce třpytí se pyl.
Vydra si výská
a její muž si stýská.
Měla bys raději výt či syčet,
vždyť už je v dáli slyšet,
že nastane syrový čas,
listí se bude sypat zas.

*Zuzana Lampertová, V. E
GAG-BEN/1995*

V hodině

Sedíš a koukáš do lavice,
soustředíš se na svoje ruce,
jenž tužkou ryjí do desky,
obrázky, nápisy, grotesky.
Máš plno nových myšlenek,
těšíš se po škole na venek.
Koukáš do lavice a sedíš,
do blba stále hledíš.
Pak si vzpomeneš na svačinu,
přemýšlíš, zda uděláš tu dřinu,
potom sáhneš pod lavici,
vytáhneš si chleba a jitrnici.
Dále na hodinky koukneš,
na kamaráda vedle sebe houkneš:
„Už bude brzo zase zvonit,
přestávka se nám teď bude hodit.“
Čekáš, sedíš, otevřel sis učebnici,
dojedi jsi chleba, dokonce i jitrnici.
Co teď, co dál?
ZVONÍ!

*Rakšásí
GAG/1992*

Tak čau, někdy si vzpomeň

Osm let je za námi (pro někoho devět) a přichází loučení. Každý to prožívá trochu jinak, a proto jsme se zeptali některých žáků na jejich pocity.

HANKA

Ve staré bedně na půdě našla básničku, k ní napsala ještě malý dodatek. Stojíš na prahu velkého světa, za zády máš malý, krásný dětský svět a najednou je ti těžko jej opustit, i když ty poslední týdny se ti zdály tak trochu těsný a úzký. Pomalu odcházíš, krůček za krůčkem v očích tajně skrýváš slzy a pořád se ještě ohlížíš. Máš brány dětství za zády a víš, že se tam nikdy nevrátíš.

Odcházíš, krůček za krůčkem, ale moje brána dětství je ještě o kus dál. Ještě jsem stále v té krásné malé zemi. A ohlížet se budu až, až...

MARCELA

Odcházíš, abych se už nikdy nevrátila. Odcházíš, abych stále jen vzpomínala. Odcházíš, protože musím. Odcházíš, tělem i duší.

HANKA

Pláčeš? V tvých očích nesmí být slzy. Všechno musí jednou skončit. Někdy si vzpomeň. Teď ale musíš dál a dál, i když nevíš, co tě čeká. Co bude dál?

TOMÁŠ

Někdy se to stát muselo, tak kvůli tomu nebudeme brečet.

KAREL

Odcházíš, aby to vše, co jsem zde za těch osm let prožil, zůstalo jen ve vzpomínkách.

ANČA

Odcházím, abych se už nikdy nevrátila. Odcházím a připadá mi, jako bych opouštěla hřejivou náruč štěstí, radosti a jistoty. Odcházím a vím, že za sebou nechávám to nejhezčí – své dětství. Odcházím a přesto se chci vrátit, nebo alespoň zůstat. Odcházím a vím, že jediné, co mi zůstane, budou vzpomínky. Odcházím a před sebou... vlastně, co mám před sebou???

KATKA

Odcházíme. Odcházíme, abychom se znovu setkali a sem tam prohodili nějaké to slůvko. Tak ahoj, měj se. Každý ví, že neodchází naposled, že přijdou chvíle opustit krásné okamžiky prožité v náručí jiných a jen a jen na ně vzpomínat!!!

PETR nám svůj pocit napsal ve verších.

Když jsme jako prvňáčci přišli do základní školy, uvítaly nás soudružky za učitelstvími stoly. Přišla druhá, třetí a čtvrtá třída, na tabuli psala zadání zářivě bílá křída. Učili jsme se písmenka, i jak se karty masí, politiku v nás pěstovali, soudružka lásku k vlasti (v naší lidově-demokratické republice). Z jiskříček se stali pionýři, chodili jsme do oddílu, v sobě jsme tam pěstovali k obraně vlasti sílu.

Náhle tu byla pátá třída, spolu s láskou soužení, soukromě jsme probírali základy sexu, drog a kouření. Roku 1989 jsme začali pošesté, přišly východní revoluce, pro ředitele & spol. však bolestné. V té době doma naplno běželo rádio a telka, najednou nebyla soudružka, nýbrž paní a slečna učitelka!

V sedmičce jsem přestoupil do béčka díky angličtině, já se tam začal učit zeibertovské, občas i dobré, psině. A za rok přišly přijímačky, bylo to všechno na draka, dostavila se chuť na alkohol a paměti Vasila Bilaka.

Někdo vše zvládl chvalitebně, někdo výborně, někdo stráví další rok v deváté třídě učebně. Ostatní se rozejdou na zdravku, gympl, akádu, po škole budem uléhat životem znaveni na kládu.

Ta bude dělat učitelku, ten snad novináře, snad nikdo z vás neprojde život na celé čáře.

Adam půjde doprava, někdo jiný zas rovnou, ve stovce zatřepeme bačkorama, zůstane po nás kus dějin.

V příštím životě pak zase do školy, budou nás učit užitečnější kraviny: jak zneškodnit protivníka či manželku a sám se udržet v době politické laviny.

NE! Už nikdy do škol. Nechci, aby mne někdo základně i jinak školil, Žádný příští život – přežili vše, Abych se už nikdy nevrátil...

Viděl jsem, slyšel jsem, nepochopil jsem -> odcházím.

GAG-BEN/1992

Přicházíme,
odcházíme,
vzpomínáme.

IX. C odchází

Vzpomínky na Benešku mě budou doprovázet hodně dlouho po mém odchodu na střední školu. Tato základní škola nám dala všechno, co pro svou budoucnost budeme potřebovat. Dala nám nejen spoustu nových poznatků, zkušeností a dovedností, ale i spoustu správných dětských zážitků. Ať jsem šla do školy s jakkoli špatnou náladou, vždy jsem se odpoledne domů vracela vždy s úsměvem. A za to jsem Benešce vděčná.

Tereza Cahová

Myslím si, že ačkoli mnoho lidí říká, že se těší, až odejdou z naší ZŠ, tak většina z nich bude na základní školu vzpomínat v dobrém. Já jsem jeden z nich. Tato škola mi dala nejen vědomosti a znalosti, ale taky hodně kamarádů. Připravila mě do života. A rozhodně nebudu jediný, kdo si bude pamatovat naše školní zážitky, skvělé učitele i kamarády.

Dominik Šidlo

Naše škola mi dala nové kamarády, hodně příjemných a nezapomenutelných chvil. Samozřejmě, že ne vždy bylo vše ideální. Bohužel mi ale čím dál víc začíná docházet, že mi naše základka bude chybět. Nejvíce se mi bude stýskat po mých spolužácích, ale i učitelích a zážitcích, které jsme za těch devět let tady prožili.

Petr Řezáč

Určitě se mi bude po této škole stýskat. Byla tu řada skvělých učitelů, kteří mi vždy ochotně pomohli a látku dostatečně vysvětlili. Také si myslím, že jsme až na pár drobností byli skvělý kolektiv. Doufám a moc si přeju, abych tohle všechno zažil i na mé budoucí střední škole.

Dominik Špaček

Na tuto školu budu vzpomínat jen v dobrém. Doufám, že se na jiných školách, na kterých budu studovat, budu mít stejně dobře. Můj názor je, že na lepší Základní školu v Třebíči, jsem nemohl nastoupit.

Jakub Štěrba

Jsem si naprosto jistá, že na Benešku budu vždy vzpomínat moc ráda, protože mi dala naprosto fantastickou třídu, partu lidí, kteří mi jsou skoro rodinou. Prožila jsem zde krásné chvíle, ať už v hodinách či o přestávkách. Na učitele, kteří nás toho tolik naučili, budu vzpomínat také ráda, i když jsem přesvědčená, že si s námi také dost vytrpěli. Určitě se vždy budu s radostí na naši školu vracet.

Michaela Doležalová

Tato škola mi dala spoustu pozitivních zkušeností. Jsou zde výborní a tolerantní učitelé. Nejvíce budu vzpomínat na naše společné výlety a výměnné pobyty. Beneška mi také přinesla mnoho skvělých kamarádů a přátel, se kterými se i ty úmorné písemky z matematiky daly zvládnout.

Felicitia Prokešová

Na první den školy jsem se hrozně těšila, chtěla jsem se učit něčemu novému, poznat nové lidi, získat kamarády. Ale na náš poslední den na Benešce se asi netěší nikdo. Budou mi chybět zážitky se třídou, bude mi smutno i po skvělých učitelích, kteří s námi vytrpěli našich devět let školní docházky. Díky Benešce jsem poznala ty nejskvělejší kamarády, na které budu vzpomínat celý život. Základka mi dala skvělé chvíle, na ně nikdy nezapomenu.

Terezie Mutlová

Vzkazy 2004

Učitelům:

Vím, že mě nemáte všichni rádi a vím, že jsem občas k neudržení, drzá a protivná, ale děkuji Vám všem hrozně moc. Především paní Katovské a panu Zeibertovi patří můj dík. Paní Katovská mě připravovala na biologii, pan Zeibert si vzal na starost češtinu. Díky Vám jsem se dostala na školu, na jakou jsem chtěla a jsem díky tomu šťastná. Všem děkuji a doufám, že to se mnou ještě do konce roku vydržíte. Taky bych chtěla věnovat poděkování i paní Böhmové, která mi pomohla napsat přihlášku a vysvětlila, co a jak.

Rodičům:

Vím, že to se mnou nemají zrovna lehké, tak jim chci poděkovat za jejich trpělivost, tolerantnost a důvěru. Jsem drzá, paličatá a lehkomyšlná, ale moc jim děkuji. Mám je šileně ráda, přestože to tak občas nevypadá. Mají můj dík především za podporu, kterou mi v poslední době věnovali. Děkuji.

Spolužákům:

Vím, že v naší třídě nejsem oblíbená, ale chtěla bych všem říct, že si jich moc vážím a že jsem ráda, že jsem je poznala.

Osmákům:

Když je nyní potkávám na chodbách této školy, musím se usmát s myšlenkou, že je to za rok čeká také. Také se budou učit a budou si postupně uvědomovat, že se blíží, že se jim změní život a že ztratí tolik lidí, které dřív potkávali každý den ve škole. Chtěla bych jim věnovat několik rad.

- 1) Začněte se učit co nejdříve, abyste vše stihli.
- 2) Obklopujte se skvělými lidmi.
- 3) Věřte, že to učitelé a rodiče myslí s Vámi dobře.
- 4) Kupte si na poslední víkend hrozně moc čokolády, abyste uklidnili nervičky.
- 5) Nebudte nervózní. Začněte nejjednoduššími otázkami, vše si pozorně přečtěte a mějte k sobě důvěru.

Vy to zvládnete, věřím Vám.

Kamarádům:

Chtěla bych jim poděkovat, že mi věřili a že se mnou byli, ať už v dobrém nebo i ve zlém. Doufám, že vědí, že kdykoliv budou chtít a potřebovat, můžou se na mě obrátit. Mám je ráda a jsem hrozně šťastná, že je mám vedle sebe.

Petra Janegová, IX. D

GAG-BEN/2004

Své vzkazy vyjádřili i žáci letošní IX. C. Učitelé, rodiče, spolužáci a osmáci, čtete!

Vzkazy 2013

Přijímací zkoušky jsou za námi. Rádi bychom poděkovali našim učitelům a rodičům, řekli pár slov spolužákům a dali několik rad budoucím devťákům. Nejraději bychom uvedli vzkazy všech žáků naší třídy, ale často bychom se opakovali, neboť poděkování patří našim učitelům, zejména paní učitelce Haně Šelepové, naší třídní, a vyučujícím češtiny a matematiky, paní učitelce Soně Chlachulové a Lence Witkovské. Děkujeme za velkou podporu našim rodičům, bez nichž bychom nebyli tam, kde jsme.

Za všechny vybíráme vzkazy Kamily Svobodové, Terezie Mutlové, Petra Řezáče, Terezy Cahové, Veroniky Bastlové a Dominika Šidla.

Učitelům

KS: Jsem vděčná, že jste mi věnovali tolik času, abych se správně připravila do budoucího života. Vaše rady a názory mi pomohli do budoucna a za to bych vám chtěla vzdát velký dík.

TM: Chtěla bych vám hlavně poděkovat, že jste nás tak dusili a už od šesté třídy nás připravovali na přijímačky. Jen díky vám jsme ty zkoušky zvládli. Díky!

PŘ: Děkuji vám, že jste mě na přijímací zkoušky tak dobře připravili. Podle mě je dobré stresovat žáky nižších ročníků tak, jak jste stresovali nás – pomohlo to.

TC: Z celého srdce bych chtěla poděkovat učitelům, kteří nám byli ochotni poskytnout trochu volného času, abychom se mohli pořádně soustředit na náš první velký krok do života. Bez jejich podpory a naděje by to nejspíš dopadlo jinak.

VB: Chtěla bych poděkovat paní učitelce Chlachulové a Witkovské za přípravu na přijímací zkoušky. Dalo velkou práci nás vše naučit, ale vám se to povedlo a za to vám patří velký dík.

DŠ: Nebýt učitelů, nebyl bych se na školu dostal. Ten stres ze mě opadl hned, když jsem vstoupil do školy. Paní učitelky nás učily počítat a doplňovat tak těžké testy, že mi ty přijímací zkoušky přišly opravdu jednoduché a vděčím za to nejvíce paní

učitelce Witkovské a Chlachulové, díky nimž jsem na obou školách skončil na prvním místě.

Rodičům

KS: Chtěla bych vám poděkovat za podporu a čas, který jste mi věnovali. Mamince za pomoc při učení a tátovi za nekonečné tisknutí pouček do matematiky. Moc mi pomohly. Mám vás moc ráda.

TM: Díky mami za tvoji trpělivost. Před přijímačkama jsem byla vážně zralá na psychiatrii a obdivuju, že jsi to vydržela.

PŘ: Mami, tati, určitě již tušíte, jaké jsou moje plány – udělat si prázdniny už na konci dubna. Je zajímavé, že jste si toho hned všimli.

TC: Ještěže vás mám. Bez vaší neskutečné podpory bych to psychicky moc nezvládala. Děkuji vám.

VB: Milá maminko, chtěla bych ti poděkovat za to, že jsi mi pomohla rozhodnout se, na kterou školu jít.

DŠ: Moji rodiče, tedy máma, je pro mě vším a z 90% díky ní jsem se dostal na svou vysněnou školu a věřím, že s její podporou to dotáhnu daleko.

Spolužákům

KS: Svým spolužákům bych chtěla vyznat, že jsem sice do jejich třídy přestoupila až v šestém ročníku, ale lepší skupinu lidí bych si nemohla přát. Bude se mi po nich stýskat a přála bych si, aby se neměnili a zůstali tak fajn lidmi, jako jsou nyní.

TM: Jak vždycky říkala paní učitelka Chlachulová: „Učte se, uteče to jako voda a za chvíli bude konec devítky.“ Všem moc gratuluju, hodně štěstí na středních školách. Jsme fakt super kolektiv a budete mi moc chybět.

PŘ: Přijímací zkoušky mezi námi nic nemění. Zůstaneme tací, jací jsme byli.

TC: Ukázalo se, že nejsme až tak dementní, jak jsme si mysleli.

VB: Jste nejlepší třída, kterou si člověk může přát. Lepší kolektiv už nikdy nenajdu.

DŠ: Naše 9. C pro mě byla velkou oporou, když jsme šli společně dělat přijímací

zkoušky na obchodní akademii. Budu se loučit nerad, i když nejlepší kamarád jde na školu se mnou.

Osmákům

KS: Hodně štěstí u přijímacích zkoušek. Učte se, snažte se a hlavně nezlobte a neprovokujte učitele.

TM: Drazí spolužáci, učte se, nekašlete na školu, protože jinak ty zkoušky nezvládnete. Znam to z vlastních zkušeností a hračka to opravdu není.

PŘ: Vůbec se nebojte, já jsem se bál, ale teď si říkám, že to bylo úplně zbytečné.

TC: Radila bych vám se na to teď nevykašlat. V devítce se to na vás všechno nahrne a budete s nervama v háji. A zbytečně se u přijímaček nenervujte.

Učte se, učte se, učte se. Pokud budete flákat školu, nikdy přijímačky neuděláte.

DŠ: Učitelé se budou snažit dávat vám co nejtěžší zkoušky, ale na přijímacích zkouškách záleží na tom, abyste věděli, že na to máte, s čímž souvisí i dobrý výběr střední školy.

Loučíme se, odcházíme, do šatny se nevejdeme.

Vzpomínky

Gagarinka-Beneška zůstává v paměti těch, kteří do ní vstoupili při jejím otevření, i těch, kteří ji opustili teprve nedávno.

Rozhovor s Milošem Parkanem

1. V kterém roce jsi na Benešku (tehdy Gagarinku) nastoupil? Do jakého ročníku?

Do tehdy zcela nové školy tvaru klasické totalitní kostky jsem nastoupil společně se spoustou nových spolužáků v době jejího „slavnostního otevření“ v roce 1978. Tehdy se škola jmenovala ZDŠ Gagarinova, všemi slangově nazývaná „Gagarinka“. Tento název se u absolventů této školy užívá dodnes. Nastupovali jsme do 8. třídy tehdejší ZDŠ. Paradoxně to byl zároveň první rok, kdy se zaváděla tzv. osmiletá školní docházka. V praxi to znamenalo, že kdo chtěl, toužil, či mohl, ten se přihlásil na střední školu či učební obor, a povinnou školní docházku ukončil po absolvování již osmé třídy. My staří matadoři jsme samozřejmě pokračovali do tzv. „devítky“ k „potěšení našich třídních učitelů“, koneckonců proč si zkracovat mládí a klídek na základce, že?

2. Jak vzpomínáš na svůj školní věk?

Byla to pro nás bezstarostná doba. V té době jsme nastupovali do první třídy na ZDŠ Nové Dvory, kde jsme absolvovali první 4 ročníky docházky. Zajímavé a pro dnešní žáky základní školy již zcela nepředstavitelné bylo, že jsme vzhledem k velmi vysokému počtu žáků chodili do školy „na směny“. Ano, jednalo se o ranní i odpolední vyučování. To spolu přinášelo spoustu zážitků. Několikrát jsme domů přišli z pobytu venku, kde jsme na rozdíl od té dnešní („počítačové“) mladé generace trávili téměř veškerý volný čas, tak pozdě, že jsme prostě nestihli autobus na odpolední vyučování z Pocoucova, odjíždějícího v půl dvanácté. A to se pak opravdu těžce vysvětlovalo, že člověk tak nějak „zaspal“. Vlastně z tohoto zpětného pohledu, když se dnes podívám na tuto svoji „první školu“, se dá říci, že jsem

rovněž absolventem „zvláštní“ dle dnešní terminologie „speciální“, školy. Tohle z oblibou říkám i dnes již svým dospělým dětem, samozřejmě s patřičnou troškou nadsázky! Další roky jsme (vzhledem k tomu, že na Nových Dvorech byl pouze tzv. 1. stupeň) navštěvovali ZDŠ Hanělova (dnešní Masarykova). Tady jsme chodili do páté až sedmé třídy. No a pak následovalo přestěhování na tehdejší „Marijanku“ zkratka „Marču“, jak jsme tenkrát této nově se osidlující části města honosně říkali.

3. A jak vzpomínáš na Benešku (Gagarinku)? Vrátil by ses tam rád?

První začátky v této nové škole byly takové, že jsme zde potkali zcela nové spolužáky, kteří se buď přistěhovali, neboť jejich rodiče pracovali na výstavbě elektrárny v Dukovanech, či tu prostě již v okolí bydleli. Zatímco my jsme se pomalu (někdy i rychle) vzájemně poznávali, podobně na tom byl i učitelský sbor, který tu byl zcela nový a to na obou stupních. Na denním pořádku bylo různé porušování školního řádu, či jak se to jmenovalo, od klasického nepřezouvání se (proč taky, když nějaký trouba projektant vymyslel šatny ve sklepech), až po házení křídou (nevím, jestli to dnes ještě děti znají), a zcela nenáviděné povinné korzování o přestávkách po chodbách za dohledu přísných statných učitelů a učitelek. Ale byla často i legrace, jak jinak, myslím, že dnes to prožíváte, byť s odstupem času, podobně. Myslím si, že člověk by se neměl vracet nazpět. Jak se říká „nevstoupíš dvakrát do stejné řeky“, tady to platí dvojnásob. A vzpomínky, především ty krásné, ty nám přece navždy zůstanou

a jsou vděčnými tématy na našich společných absolventských setkáních. Ano, letos je to již neuvěřitelných 33 let.

4. Ty jsi vlastně přestupoval z nějaké jiné školy, takže mohl jsi vidět nějaký rozdíl mezi starou školou a novou? Kde se ti líbilo víc?

Ano, samozřejmě, že rozdíly zde byly a velké! Nová škola na tehdejší poměry byla velmi rozlehlá s krásnými novými tělocvičnami, vybavenými školními dílnami, novými třídami a kabinety. Vše vonělo novotou, ale zase to bylo takové nezabydlené, neosobní, dá se říci, až příliš sterilní. Pro srovnání uvedu příklad klasického panelového bytu s nádherně zabydlenou starou chalupou, z které je cítit historie, spousta zážitků a dalších, někdy až neskutečných příběhů.

5. Pamatuješ si ještě na některé z učitelů? Jistě jsi jako dítě měl nějakého, kterého jsi zrovna nemusel...

No jistě...Ale jmenovat vážně nebudu. Byli to takoví, kteří podle vzhledu nebo toho, co se momentálně neslučovalo zcela se školním řádem, posuzovali a hodnotili člověka (vlastně tehdy žáka) jako takového. Dnes pro všechny zcela samozřejmá věc, jako nošení džínů, byl pro některé kantory nepřekonatelný problém a dávali to patřičně najevo. O délce vlasů, které přesahovali „tzv. přes límec“ ani nemluvě. Jen co já sám absolvoval rozhovorů na tohle tolikrát skloňované téma.

6. Kdo byl tehdy ředitelem? Zavítal jsi někdy do ředitelny kvůli nějakému průšvihů?

Pokud si vzpomínám, začínal tam jako ředitel Miroslav Zvěřina. Osobně mne z ničeho neučil, ale na ten již zmiňovaný školní řád rád kladl důraz. A nějaké to rozbité okno či obraz na chodbě nebo zamknutí školníka v kabinetě, to zas nebylo snad nic tak hrozného...

7. Kolik vás bylo ve třídě?

Při nástupu do osmé třídy nás bylo asi 33 žáků. Byl to dost vysoký počet, ale mělo to i své výhody. Během vyučování na tebe zase tak často nepřišla řada.

8. Víš, kolik tehdy bylo tříd v ročníku?

V našem 8. ročníku jsme byly dvě třídy: 8. A a 8. B. Bohužel, jak už jsem předepsal, někteří po ukončení „osmičky“ odešli

a zůstalo nás něco kolem dvaceti. Vzhledem k přípravám na zkoušky na střední školy i toto mělo zase své výhody. Pár nových spolužáků jsme přivítali i jako nováčky v deváté třídě. Z pohledu organizování různých setkání, nebyly tyto časté „rošády“ zrovna nejlepším řešením. Někteří se na škole „ohřáli“ sotva rok a šli o „dům“ dále.

9. Měli jste na škole výběr kroužků? Navštěvoval jsi některé?

Zajisté. Nebylo toho tolik jako dnes, ale přece jen. Vždy se nás našla skupinka zaručeně spolehlivých, která se přihlásila například do fotografického kroužku a pak byly na místě nádherné procházky do okolí Lubí a fotografování rozkvetlých šípkových keřů či v zimě první jinovatky na plotech zahrad nebo větvích stromů. A vyvolávání negativů v temné komoře, to byla teprve zábava. To očekávání, zda se tam vůbec něco objeví... To nebylo jako dnes v době digitální fotografie a možnosti opakovaného mazání a výběru toho jedinečného snímku... Pak si vzpomínám, že zajímavý byl též kroužek chemický a zejména pokusy s paní učitelkou.

10. A co výlety, jezdili jste na nějaké?

No samozřejmě. Jaké by to bylo zakončení školního roku bez několikadenního výletu! Tatry, Pálava a nebo jen tzv. „pochodáky“ či branná cvičení v okolí Třebíče měly nezapomenutelné kouzlo. A nejlepší na tom bylo, že to bylo místo vyučování :-).

11. V současnosti máme ve školní jídelně výběr ze dvou druhů jídel, jak to bylo za tebe? Chodil jsi na obědy? A vařili v jídelně dobře?

Bohužel k tomuto se nemohu zodpovědně vyjádřit. Protože už jsme mívali celkem dlouhá vyučování a abychom stihali autobus do nedaleké obce, na obědy jsme jako přespolní příliš nechodili. Ale co si pamatuji, tak rajská nebo UHO (univerzální hnědá omáčka) nepatřily k nejoblíbenějším. Spíše buchtičky s krémem, ty ano.

12. Co nějaké perličky z výuky? Pamatuješ si nějaké?

Například hodiny hudební výchovy - zpěvu, jak jsme tomu říkali. Pro chlapce, v té době již mutující, interpretace některých „povinných budovatelských písní“, bývaly příčinou častých výbuchů smíchu. To

bývalo fakt hustý. Nebo v hodinách českého jazyka za účasti naší paní učitelky známé rčení: „Jak můžete být tak tupí, to děti ve Výčapech, to byla proti vám elita...“ Nebo když jsme hráli fotbal v hodinách tělocviku na plácku na stráni pod školou, který byl celý z kopce a míč neustále někam utíkal... a pak jsme ho zbytek hodiny hledali...

13. Je ještě něco, co bys chtěl zmínit?

Je. Bylo to fajn a moc rád na to vzpomínám. Nejlépe společně s některými bývalými spolužáky (jak s oblibou říkám tzv. „GOLDEN CORE - zlaté jádro“, které nikdy nezklame) při sklence červeného, to pak jdeme domů opravdu až za světla.

Co říci na závěr. Snad jen..

Přeji Vám všem, současným i budoucím absolventům naší - vaší „GAG-BENky“, ať mají vždy na co krásného vzpomínat...

Michaela Doležalová, IX. C

Podaří se vám najít mezi prvňáčky, kteří nastoupili do školy právě při jejím otevření, paní učitelku Soňu Chlachulovou a na snímku výše mezi tančícími děvčaty paní učitelku Janu Matouškovou?

Foto: archiv školy

Krátké pohlednutí na jednu významnou etapu mého života

Nejprve bych se měl asi krátce představit, jmenuji se Ondřej Chlupáček, v roce 1999 jsem stal žákem první třídy na ZŠ Benešova, kterou jsem v roce 2008 opustil jako potenciální student Katolického gymnázia v Třebíči. Nyní studuji mediální studia a žurnalistiku zároveň s oborem bezpečnostní a strategická studia na Fakultě sociálních studií pod záštitou Masarykovy univerzity v Brně.

Na těch devět let, které jsem měl možnost strávit na základní škole, velmi rád vzpomínám. Od začátku do konce. Samozřejmě, byly chvíle, kdy člověku nebylo do smíchu, ale těch bylo mnohem méně než radostných, ba mnohdy spíše úsměvných zážitků, které jsem prostřednictvím Benešky získal. Tak například při vzpomínce na náš bunkr v suterénu, ve kterém jsme se schovávali v družině před paní vychovatelkou, která nás naháněla po celé škole a hystericky křičela a nám to bylo jedno, my se cítili jako páni světa, se mi dere úsměv na tvář. Takových zážitků bylo nespočetně, kdybych měl všechny vyjmenovat, tak by tento časopis nebyl o ničem jiném, což by byla bezesporu škoda. Nicméně bych rád zmínil obrovskou přednost této instituce (ZŠ Benešova) - výměnné pobyty. Během studia na základní škole jsem měl možnost navštívit v sedmé třídě německé město Grossbottwar a v osmé dánské město Arhus. Na tyto výměnné pobyty rád vzpomínám a s odstupem několika let už na ně nenahlížím jako na super příležitost, jak se ulít na týden ze školy, nýbrž jako na jakési první skutečné nahlédnutí do cizí kultury, mentality, prostředí. Doufám, že výměnné pobyty jsou stále aktuální záležitostí a žáci o ně mají zájem.

Závěrem bych chtěl poděkovat i ZŠ Benešova. Poděkovat za to, že jsem dnes tam, kde jsem. Největší dík patří paní Janíkové, která se v těžkých chvílích za nás vždy postavila a byla vždy ta, na kterou se dalo spolehnout, vždy měřila jedním metrem. Jsem moc rád, že i má sestra Karolína navštěvuje Benešku, vím, že je v dobrých rukou. Škole přeji hodně zdu-

do budoucna, šikovné žáky a pedagogům pevné nervy!

Ondřej Chlupáček

Krásných devět let života

Svoje rané dětství jsem prožila v cizině. Když jsme se s maminkou vrátily do Čech, bylo mi téměř šest let a chtěla jsem jít do první třídy. Protože už byla polovina září, široko daleko nebyla žádná škola, která by byla ochotná mě přijmout. Nakonec to byl právě pan ředitel Dejl, který mi umožnil nastoupit a otevřel mi tak bránu do nového světa.

První třída pro mě byl jeden velký zážitek. Všechno bylo nové, kamarádi, prostředí i učitelé, se kterými jsem se setkávala každý den. Měla jsem radost z každého domácího úkolu a do školy jsem se nesku-tečně těšila. Dokonce jsem si našla svoji první lásku! Jmenoval se Milánek a měli jsme se moc rádi. Celá naše třída jezdila na školní výlety, chodili jsme bruslit, plavat a po vyučování jsme si společně hráli na skluzavkách před školou.

Najednou tu byl druhý stupeň, přišli noví spolužáci, učitelé a zcela nové zvyky. Ve třídě jsme se rozdělili na skupinky, které se mezi sebou moc nebavily, a všem se nám stýskalo po bezstarostných časech. Naštěstí tu byli naši noví třídní učitelé, paní Janíková a pan Vomela. Díky jejich snaze, společným aktivitám a výletům do zahraničí jsme se dali dohromady. Byl z nás skvělý kolektiv a i přes občasné spory jsme si ty čtyři roky užívali. V deváté třídě nám došlo, jak rychle se blíží konec významné etapy našeho života. Víc jsme si jeden druhého vážili a měli jsme radost z každé společné činnosti. Vzájemně jsme se podporovali a vymýšleli, jak zpestřit chvíle ve škole sobě i učitelskému sboru. A pak to přišlo. Slavnostní předávání vysvědčení a chvíle loučení. Byl to jeden z nejsmutnějších okamžiků mého života a při vzpomínce na společnou píseň naší třídy mám dodnes slzy v očích.

Na základní školu myslím jen v dobrem. Bylo toho tolik, co jsme společně prožili, že by to stačilo na sepsání knihy! Výměnné pobyty v zahraničí, výlety do

různých koutů Česka, lyžařské a vodácké kurzy, celodenní vzdělávací projekty a hlavně každodenní zážitky. Tolik se toho změnilo za devět let. Když si vzpomenu, jak jsem v první třídě na každého žalovala a pak se mi vybaví chvíle, kdy jsem spolužačce počítala příklady v písemce, musím se usmát. Každý z nás získal spoustu vědomostí, ale nejcennější jsou znalosti o lidském chování, vztazích a především znalost sama sebe. To vše a ještě víc nám dala Základní škola Benešova.

Kathrin Decknerová

Loučení se základkou

Základní školu Benešova jsem navštěvoval už od první třídy. Poznal jsem různé spolužáky i učitele, ale těch devět let bohužel uplynulo jako voda. Já i moji spolužáci jsme zažili mnoho skvělých třídních akcí, stali se z nás velcí kamarádi, ale všechno jednou končí. Byli jsme už v deváté třídě a přemýšleli jsme, na kterou střední si dát přihlášku. Užívali jsme si poslední dva měsíce školy a úplně jsme zapomněli, že nemáme připraveného nic na předávání vysvědčení. Proslov, hudbu na nástup, dokonce ani prezentaci.

Samozřejmě, jak to tak bývá, se nikomu nechtělo nic udělat. Buď neměl čas, nebo to neuměl, nebo mu to bylo jedno. Navíc někdo vymyslel, že na předávání budeme zpívat písničku. Ale ne jen tak nějakou, kterou si někde najdeme, naučíme a zazpíváme, ale písničku, u které vymyslíme vlastní slova. Myslel jsem si, že je to dobrý nápad, než mi bylo oznámeno, že tu písničku mám napsat já. Aby to nebylo tak těžké, vybrali jsme známou píseň Tisíc mil a já měl jen změnit slova. Ale i tak jsem si na tento úkol nevěřil.

Seděl jsem doma, ve sluchátkách mi hrálo Tisíc mil a hodinu jsem seděl s tužkou v ruce a díval se na prázdný papír. Musel jsem nějak začít. Rozdělil jsem si text na části. Třeba úvodních pár vět: V nohách mám už tisíc mil... a zase jsem seděl dvacet minut a nic. Pak se mi konečně podařilo napsat první verš a pak to šlo samo. Po dvou hodinách dívání se na prázdný

A to jsme my - 9. B.

Foto: Ivana Janíková

papír jsem tu píseň nakonec napsal za deset minut.

***V nohách mám už devět tříd,
vypsanych je tisíc kříd,
a já vím, i nás teď čeká loučení.***

***R: Těch devět tříd, těch devět tříd,
jen jeden den a budem mít
svatej klid od naší školy základní.***

***Byl tam rád i každej z nás,
teď už ale přišel čas,
dále táhnou, míří každej cestou svou.***

***R: Těch devět tříd, těch devět tříd,
jen jeden den a budem chtít,
budem chtít tu naši známou školu svou.***

***V nohách mám už devět tříd,
teď mi zbývá dál sám jít,
věk už mám, a tak se chystám odejít.***

***R: Těch devět tříd, těch devět tříd,
jen jeden den a budem chtít,
budem chtít tu naši známou třídu mít.***

***Na střední, a já to vím, čeká nás kantorů
tým,
Bude nás bít, učení chtít, k maturám.***

***R: Těch devět tříd, těch devět tříd,
jen jeden den a budem chtít,
budem chtít se zase vrátit zpátky k vám.***

Tím to ale nekončilo. Kromě mě totiž text nikdo neuměl, ale naštěstí se nás ujala paní učitelka Kopecká a věnovala nám svůj

čas, aby nás to naučila zpívat. Zdánlivě nemožný úkol ve třídě, jako byla ta naše, ale povedlo se. To jsem si myslel do chvíle, kdy mi většina lidí den před předáváním řekla, že ta slova stejně neumí, nebo že to určitě ve stresu zapomenou. Nakonec nás ale zachránil náš milovaný pan učitel Vaněk. Postavil před pódium stoleček s notebookem, kde běžel text písně a my to z toho mohli číst. Když jsme dozpívali, skoro všem ukápla nějaká ta slzička. Ale všechny dorazilo, když jsme rozbřečeli i pana Vaňka. Myslím, že se nám to docela povedlo. No, nebudu tak skromný, Dost se nám to povedlo! Rád bych, myslím, že za celou bývalou třídu 9. B, poděkoval všem učitelům, kteří to s námi museli těch devět let vydržet a vím, že jsme nebyli ta nejhodnější třída, ale to jsme prostě my. Už teď nám chybíte...

Tomáš Kotrba

Škola a život v rozhovorech

Rozhovor s paní zástupkyní Chytkovou

Jaká jste byla jako malá holka? Čím jste chtěla být?

Myslím, že jsem se nelišila od jiných dětí. Školu jsem brala docela vážně, chtěla jsem být nejlepší, ale také jsem toho dokázala využít při různých neplechách, které mně učitelé mnohdy prominuli. Chtěla jsem vždy být učitelkou (asi proto, aby mě všichni respektovali).

Kde jste pracovala před tím, než jste nastoupila na tuto školu?

Po vysoké škole jsem pracovala v Hartvíkovicích, pak rok na Masaryčce a od roku 1979 na této škole.

Zkuste v několika větách shrnout váš dosavadní život.

Není to příliš složité. Dětství jsem prožila v Bílovicích nad Svitavou, po absolvování střední školy jsem vystudovala pedagogickou fakultu v Brně, nastoupila do praxe. V 25 letech jsem se vdala, mám dvě děti. Od roku 1978 žiji v Třebíči.

Co se vám na školství líbí/nelíbí?

Školství je velmi složitá oblast. Všichni mají pocit, že tomu rozumějí. Vadí mi nedostatek peněz na nákup pomůcek a knih pro žáky. Trošku smutná jsem i z chování některých žáků a jejich rodičů ve vztahu k učitelům.

Které vlastnosti na lidech máte/nemáte ráda?

U lidí nesnáším především neférovost, nespravedlnost a lhaní. Mám ráda upřímnost.

Vzpomínáte si na nějaký trapas ze školní praxe?

Nemohu říct, že bych opravdu nějaký trapas zažila.

Máte nějaké životní krédo?

Zde bych vyšla z citátu Ernesta Hemingwaye: „Každý člověk byl zrozen pro nějaké dílo. Každý, kdo chodí po této zemi, má nějaké povinnosti k životu.“

Jste optimistka nebo pesimistka?

Samozřejmě optimistka. Pesimisté nemohou být po celý život učitelé.

Jaká další povolání by vás bavila?

Nikdy jsem nechtěla dělat nic jiného. V žádném případě bych nechtěla být úřednicí.

Jaký je váš oblíbený herec, zpěvák, film, spisovatel, kniha?

Herec – Jan Bartoška; zpěvák – Karel Gott; film – všechny historické; spisovatel – E. M. Remarque; kniha – Komu zvoní hrana.

Čemu by se podle vás měli věnovat žáci ZŠ nejvíc ve volném čase?

Podle fyzického vzhledu mnohých žáků bych řekla, že by se měli věnovat hlavně pohybovým aktivitám, méně času věnovat sezení u počítačů, televize a videa.

Co vás vždy spolehlivě rozesměje?

Upřímně se pobavím „vtipnými“ odpověďmi žáků při zkoušení. Zvláště dějepis a historické znalosti mnohých žáků by mohly být základem knihy.

Sandra Coufalová
GAG-BEN/2002

Rozhovor s paní zástupkyní Netolickou

Jaká jste byla jako malá holka? Čím jste chtěla být?

Byla jsem úplně normální. Chtěla jsem být vším možným, letuškou, lékařkou, ale učitelkou nikdy.

Kde jste pracovala před tím, než jste nastoupila na tuto školu?

Než jsem nastoupila na tuto školu, tak jsem učila na ZŠ T. G. Masaryka, tenkrát to byla ZŠ Hanělova.

Zkuste v několika větách shrnout váš dosavadní život.

Já už jsem těsně před důchodem, prožívala jsem chvíle příjemné i hodně nepříjemné a vždycky jsem se snažila si vzít ze všeho nějaké poučení. Nebyl to obyčejný život, byly momenty, kdy jsem se měla hodně špatně, protože mě potkala tragédie. Ale když je člověk mladý, tak to překoná lépe, než kdyby ho to potkalo ve stáří.

Co se vám na školství líbí/nelíbí?

Nelíbí se mi, že do školství mluví plno lidí, kteří tomu nerozumějí. Každý si myslí, že když prošel základní školou, tak ví, jak se to má dělat.

Které vlastnosti na lidech máte/nemáte ráda?

Nemám ráda podlost, a když někdo lže. A mám ráda, když někdo něco provede, že se k tomu dokáže postavit čelem.

Vzpomínáte si na nějaký trapas ze školní praxe?

To víš, že jsem měla trapasy, ale to byly takové, kdy jsem třeba udělala chybu a byla jsem na ni dětmi upozorněna. Teď už mně je to jedno, ale když jsem začínala, tak mě to vnitřně štvalo.

Máte nějaké životní krédo?

Mám, postavit se všemu čelem a jít pořád dopředu, nedívat se dozadu.

Jste optimistka nebo pesimistka?

Myslím si, že jsem optimistická, protože kdybych nebyla, tak už tady ve školství nejsem.

Jaká další povolání by vás bavila?

To nevím. Učím od svých čtyřadvaceti let a nikdy jsem nepřemýšlela o tom, že bych začala dělat něco jiného.

Jaký je váš oblíbený herec, zpěvák, film, spisovatel, kniha?

Já jsem hodně četla Twaina, pak jsem měla ze spisovatelů ráda Hemingwaye, z herců se mi líbil Delon, protože to byl pěkný chlap, a zpěváky jsem moc nehodnotila.

Čemu by se podle vás měli věnovat žáci ZŠ nejvíc ve volném čase?

Měli by se věnovat nějaké sportovní aktivitě a nesedět u počítače, protože to je na některých hodně vidět.

Co vás vždy spolehlivě rozesměje?

Tak teď mě rozesmějí mí vnuci, spolehlivě! A hlavně mě překvapují. Člověk si myslí, že už ho nic nemůže překvapit, ale oni mě překvapují neustále.

Jak dlouho učíte na této škole?

Na této škole jsem vlastně inventář, já jsem tuto školu otevřela v roce 1978 a to mi bylo dvacet pět let.

Jak dlouho jste zástupkyní ředitele?

Zástupkyní jsem dvacet tři let.

Jak jste se vůbec dostala na Benešku?

Na Benešce, dříve na ZŠ Gagarinova, jsem měla začít učit po skončení studia. Stavba školy se protáhla, proto jsem nejdříve učila jeden rok na ZŠ Hanělova. Pak jsem nastoupila na tuto školu.

Jak to vypadalo před a po otevření školy?

Před otevřením školy jsme všichni, kdo zde měl pracovat, museli jít na brigádu. Tři týdny jsme tvrdě pracovali. Škola mi připadala hrozně velká, špatně jsme se zde

orientovali. To vše se změnilo otevřením školy. Přišli žáci, byly popsány třídy, školní družiny, dán nábytek a podobně.

Pozorujete zde nějaké zásadní změny?

Budova se nezměnila, ale jinak se změnilo úplně všechno. Nechci se nějak chválit, ale myslím si, že jsme jedna z nejlepších škol. Je tu velice dobrá atmosféra jak pro žáky, tak pro učitele, což je důležité, protože učitel, který není spokojen, asi těžko bude odvádět dobrou práci. Učitelé se tu nemusí bát přijít se svými nápady, připomínkami. Samozřejmě se mění i vybavení školy, postupně, ale mění se. Sice není moc peněz, ale snažíme se školu modernizovat. Vznikly nové počítačové třídy, školní knihovna, školní divadlo, hřiště. Také školní družina má svoje učebny. Mění se i žáci. Jsou jiní, než jejich rodiče.

Co to obnáší být zástupkyní ředitele?

Když jsem nastupovala, tak jsem měla obavy, protože jsem tu učila, a teď jsem najednou měla být nadřízená svých kolegyně. Nebylo to vůbec příjemné, měla jsem takový ostych po nich něco žádat, bála jsem se i té úředničiny, protože to jsem nikdy předtím nedělala. Postupně si ale člověk zvykne a já jsem tu teď spokojená a jsem ráda, že jsou spokojeni i mí podřízení, mám první stupeň, tak říkám vždycky „moje holky“. Naučit se to může každý, to není žádná zásluha, já jsem tenkrát prostě byla ve správnou chvíli na správném místě.

Michaela Doležalová, IX. C

Pan školník Karol Kristofčák patří k těm lidem, které potkáváme každý den ve škole. Rozhodl jsem se proto, že mu položím pár otázek.

Kde jste se narodil a jak jste se dostal do Třebíče?

Narodil jsem se v Bratislavě. Moji rodiče tady měli známé, ke kterým jsme jezdili už v době mého dětství. Našel jsem si zde manželku, nejdříve jsme spolu bydleli na Slovensku v Samotíně. Po ukončení Střední průmyslové školy v Bratislavě jsme se přestěhovali do Třebíče.

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Asi prezidentem. Chtěl jsem zrušit traktory, a nahradit koňmi.

Jak jste se dostal k práci školníka? Baví vás?

To byla náhoda. Jak kdy. Když vidím, jak žáci maří mou práci, tak ne.

Jaký jste byl jako žák ZŠ? Které předměty jste měl nejraději a které ne?

Neměl jsem žádný výhradně oblíbený, snad matematiku. Neměl jsem rád chemii a přírodopis.

Co by jste nejvíce vytkl žákům, za co by jste je pochválil?

Vytkl bych, že škola koupí něco nového prospěšného pro žáky, ničí to a kazí dobrou věc. Pochválil bych je, když dokážou upozornit na špatné chování svých spolužáků.

Jaké vlastnosti vás štvou na lidech, které obdivujete?

Běžná anketní otázka. Nechci říkat to, co ostatní, ale nic jiného mě nenapadá. Takže, když se dokáže ohodnotit práce a snaha, byť není moc vidět.

Co vy a ženy? Jaký typ žen se vám líbí?

Mám rád takové ženy, za které bych se nemusel stydět, když promluví.

Sportujete? Jaký sport vás nejvíce baví?

Snažím se trochu udržovat ve fyzické kondici. Pravidelně chodím do tělocvičny na fotbal. Občas si zahrají volejbal. Dále jezdím na obou druhích lyží a na kole. Vše ale dělám pouze rekreačně.

Jaké máte koníčky, co děláte ve volném čase?

Můj koníček je pod kapotou. Tím trávím volný čas. Jezdím rád nejen sám, ale také se na motorová vozidla rád dívám, třeba na trucky v Mostě.

Kde byste chtěli žít, když ne v Třebíči?

Kde? To nemám vyhrazené, ale možná o kousek blíže Bratislavě. Vysočina je ovšem krásná a líbil se mi odjakživa.

Za rozhovor poděkoval

Radek Doležal
GAG-BEN/2002

Pana školníka jsme oslovili i letos a položili mu několik otázek.

Rozhovor s panem školníkem

Baví vás práce školníka? Tedy v minulém rozhovoru jste říkal, že když vidíte, jak žáci maří vaši práci, tak vás nebaví...

Situace je obdobná. Střídavě oblačno. Jak kdy.

Co byste nejvíce vytknul žákům, za co byste je pochválil?

Žáci nevědí, že se třídí odpad, což mě hodně zarazí a překvapuje. Připadá mi to, jako by to měla být práce školníka a ostatních provozních zaměstnanců. Žáci to prostě nevědí, nechápu, proč se k nim tato informace nedostala. PET lahve tedy běžně hází do odpadu, nesešlápnuté, nevyprázdněné. Co se týče pochval, někteří žáci už dokonce umí pozdravit. Někteří žáci mi opravdu ochotně pomáhají, ale pak je tu pár výkvětů, kteří kazí renomé celé školy.

Sportujete? Jaký sport vás baví?

Snažím se hýbat, v létě jezdím na kole a celoročně chodím se zdejšími učiteli hrát fotbal.

A co lyže?

Lyže už jsem po problémech s páteří vynechal.

Jaké máte koníčky, co děláte ve volném čase?

Ve volném čase relaxuji a pěstuji rajčata a papriky.

Michaela Doležalová, IX. C

Kde je na fotografii pan školník? Poznáte i některé učitele?

Foto: archiv školy

Zdravím Vás,

milí čtenáři,
vítejte na stránkách
rubriky **Příroda!**

V tomto čísle se opět dozvíte zajímavosti o koních, z rozhledny se podíváte do kraje a zkusíte si odpovědět na otázky z testu, který vytvořili Vaši spolužáci před lety.

BENEŠKA OBJEVUJE

Koukni koňům na zuby, ať vidíš, jak se mají

V dnešním čísle se zaměříme na tažné koně. Podíváme se i na koně z místních stájí.

O stájích

Třebíčské stáje se nacházejí za bazilikou sv. Prokopa. Je tu zhruba 10 koní. Po většinu času tyto stáje přijímají nové jezdce. Za ježdění se tu nic neplatí, každou jízdu si tu odpracuješ.

Fríský kůň

Tento kůň pochází z Holandska. Je to velmi oblíbené tažné plemeno. Je to kůň, který je většinou ve zbarvení vraník, občas se objevuje také zbarvení vraník overo (bílý kůň s černými fleky). Toto plemeno se také hojně používá k drezúře. Drezúra je umění ovládnutí koně. Toto plemeno má v kohoutku minimálně 162 cm a je velmi těžký. Je tu s námi už od 16. až 17. století. V našich stájích se tento kůň bohužel nevyskytuje.

Českomoravský belgický kůň

Tento kůň je další z tažných koní. Vyznačuje se zbarvením od ryzáka až do tmavého hnědáka. Toto plemeno má bezpodmínečně blondatou hřívu. Využívá se jako tažné plemeno. V našich stájích je toto plemeno hojně obsazeno. Jsou tu čtyři koně tohoto plemene. Bylo jich tu pět, ale jednoho prodali. Tento kůň má v kohoutku asi 160-170 cm. Šlechtí se od roku 1880.

Shirský kůň

Toto plemeno je vlastně jakýmsi původem všech tažných koní. Každé tažné plemeno má něco z shirského koně. Tito koně dorůstají obřích rozměrů. Největší koňský obr je právě tohoto plemene a má v kohoutku 204 cm. A aby na něj jeho majitelka mohla vylézt, pořídila si sedlo s provazovým žebříkem.

Kutinová Kateřina, VI. C

Foto: www.google.cz

**Jdi do přírody a foť!
Dívej se kolem sebe!
Hledej inspiraci a foť!**

Výlet na Mařenku

O jarních prázdninách jsme se s babičkou, dědou, Muškovými, tetou, strýcem a dvěma sestřenicemi rozhodli, že si uděláme procházku na horu Mařenku, která se rozkládá mezi obcemi Želetava a Štětěmchy.

Po cestě jsme potkali vývěsní tabule, které nás informovaly, jaké rostliny a zvířata se v okolí vyskytují. Až jsme se konečně vyškrábali na vrchol kopce, uviděli jsme nádhernou rozhlednu, která byla opravdu vysoká. Na informační tabuli jsem si přečetla, že je vysoká 711,2 m nad mořem. Hned jsem se vydala nahoru. Až jsem vyšla schody, byla jsem pořádně ufuněná, protože tam bylo hodně schodů. Ale ta krása, kterou jsem viděla, když jsem se podívala do dálky! Byla jsem ve stejné výšce jako stromy v lese. Když jsem se podívala dolů, tak mi sestřenice s úsměvem zamávala a já jí na oplátku také. Potom za mnou sestřenice vyběhla nahoru a kochaly jsme se spolu. Potom jsme všichni sešli dolů, udělali pár fotek a šli domů.

Byla to nádherná procházka a ráda bych se na horu Mařenku ještě někdy podívala.

Text a foto: Gabriela Bazalová, VI. C

Rozhledna:

Typ/materiál: rozhledna v kombinaci dřevo – kámen – železobeton – ocel
Lokalita: zalesněný vrchol Mařenka, cca 3 km jižně od obci Štětěmchy a Předín a cca 18 km jihozápadně od Třebíče.
Nadmořská výška: 709m
Období výstavby: duben – říjen 2012
Oficiální zpřístupnění: 27. října 2012
Celková výška: 31,3m
Výška vyhlídkové plošiny: 28,2m
Otevírací doba: volně přístupná
Přístup: ze silnice Třebíč-Telč v obci Štětěmchy odbočka do Dašova, odtud modrá TZ (celkem 2km, převýšení asi 100m)

<http://rozhledny2.webzdarma.cz/marenkahtm>

Stravujete se zdravě? Máte rádi mléko?

Žáci z naší školy určitě ano. Už několik roků totiž odebírají školní mléko a mléčné výrobky od společnosti Laktea. Z 1. a 2. stupně si kupuje mléko v průměru asi 300 žáků. Děti z 1. stupně se rády zúčastňují soutěže, která probíhá od listopadu do března. Zadáním kódu z krabíčky mléka hrají na mlékostroji o týdenní výhry a také postupují do slosování o hlavní výhry.

V letošním školním roce byla naše škola úspěšná a umístila se na 3. místě. Děti obdržely od společnosti Laktea pěkné dárky.

Hana Pavluková

Foto: Jana Martinů

Více na www.skolnimleko.cz

Co vám chutná dnes? Jaká jídla chutnala kdysi.

Abychom porovnali, jaká jídla chutnala dětem v naší školní jídelně kdysi a dnes, rozhodli jsme se udělat anketu. Ptali jsme se, stejně jako bývalí redaktoři časopisu GAG-BEN v roce 2001, na nejoblíbenější a nejneoblíbenější polévku a hlavní jídlo. Tady můžete vidět první tři nejčastější odpovědi dnes a kdysi:

NEJCHUTNĚJŠÍ POLÉVKY DNES:

1. rajska polévka
2. koprová polévka
3. čočková polévka

NEJCHUTNĚJŠÍ POLÉVKY KDYSI:

1. čočková polévka
2. polévka hovězí s těstovinami
3. polévka kmínová s vejcem

NEJHORŠÍ POLÉVKY DNES:

1. čočková polévka
2. koprová polévka
3. zeleninová polévka

NEJHORŠÍ POLÉVKY KDYSI:

1. vložková polévka
2. sklená polévka
3. polévka masový krém

NEJLEPŠÍ HLAVNÍ JÍDLA DNES:

1. řízek s bramborovou kaší
2. špagety
3. kuře s rýží

NEJLEPŠÍ HLAVNÍ JÍDLA KDYSI:

1. rizoto se sýrem
2. debrecínský vepřový guláš a žemličky
3. smažený květák a brambory

NEJHORŠÍ HLAVNÍ JÍDLA DNES:

1. rybí filé a brambory
2. vepřová pečeně, dušená mrkev s hráškem a brambory
3. vepřová pečeně, špenát dušený a bramborové knedlíky

NEJHORŠÍ HLAVNÍ JÍDLA KDYSI:

1. vepřová pečeně, dušená mrkev s hráškem a brambory
2. šťavnatá hovězí pečeně a brambory
3. husarská roláda a brambory

Anketu připravili redaktoři ze VI. C,
zpracovala Michaela Doležalová, IX. C

Test informovanosti o lidském zdraví

1. Zraněného s tepenným krvácením z paže:

- a/ okamžitě dopravíme do nemocnice
- b/ ihned přivoláme lékaře
- c/ přiložíme tlakový obvaz
- d/ podáme mu tekutiny

2. Dia potraviny jsou určené pro:

- a/ lidi nemocné cukrovkou
- b/ lidi po operaci
- c/ děti
- d/ náročné spotřebitele

3. Vitamín C se nachází v:

- a/ kysaném zelí
- b/ nepřevařeném mléce
- c/ syrovém mase
- d/ kvasnicích

4. Nezávadnou vodu s nízkým obsahem látek musí požívat:

- a/ člověk v prvních dnech po operaci
- b/ těhotná žena
- c/ kojeneček
- d/ vrcholový sportovec

5. Kazivost zubů snižuje prvek:

- a/ chlór
- b/ síra
- c/ fluór
- d/ jód

6. Na psychiatrii se léčí:

- a/ neukáznění pacienti
- b/ lidé s nechutí k práci, ale jinak zdraví
- c/ řidiči, kteří nevyhověli psychologickým testům
- d/ lidé, kteří trpí duševní chorobou

7. Narkomanie je totéž co:

- a/ uspání pacienta před operací
- b/ úzkost až strach
- c/ drogová závislost
- d/ neschopnost vyrovnat se s vlastními problémy

8. Očkováním např. proti tetanu je člověk imunizován:

- a/ aktivně

- b/ pasivně
- c/ přirozeně
- d/ není imunizován

9. Obezita je totéž co:

- a/ léčebná choroba
- b/ otylost
- c/ nadměrná starost o vlastní zdraví
- d/ tělesná vada

10. Chronický znamená:

- a/ nevyléčitelná nemoc
- b/ vleklé/dlouhodobě probíhající onemocnění
- c/ nemoc vyžaduje ambulanční léčbu
- d/ náhle vzniklé onemocnění

11. Inzulín vytváří:

- a/ sliznice žaludku
- b/ slinivka břišní
- c/ játra
- d/ sliznice tenkého střeva

12. Fonendoskop je:

- a/ přístroj k měření výšky hlasu
- b/ přístroj k naslouchání v lékařství
- c/ speciální upravený mikroskop
- d/ přístroj k vyšetřování sluchu

13. Medikament je:

- a/ student v lékařství
- b/ střední část celku
- c/ lék
- d/ spiritista

14. Vyjmenuj látky z našeho prostředí, které škodí zdraví.

15. Které znáš léky s protizánětlivými účinky?

16. Soustava opěrná/kosterní:

17. Vyjmenuj orgány trávicí soustavy a popiš trávení.

18. Složení krve a hlavní funkce jednotlivých složek.

(Test z loňských přijímaček na Střední zdravotnickou školu v Třebíči)

Jako přílohu uvedli redaktoři pod vedením
šéfredaktorky Anny Kočové
GAG/1991

Co k tomu mám napsat?

Přírodní vědy nás zajímají

Za školní rok 2013 se konalo mnoho olympiád. V biologické olympiádě 7. 2. se v kategorii C umístil na 1. místě Ondřej Stanislav, na 2. místě Jakub Horáček a na 3. místě Jakub Štěrba. V kategorii D byl na 1. místě Erik Novotný, na 2. místě Pavel Plajer a na 3. místě Martin Šterých.

V chemické olympiádě z 9. třídy postoupili Jakub Štěrba, Michaela Doležalová a Jakub Dlouhý, všichni 9. C.

Magdaléna Netíková, VI. C

Foto: Pavel Svoboda

Pozor, ať vám to nevybouchne!

BENEŠKA SPORTUJE

Co mi přináší sport

Sport – to je pohyb. Pokud je používán s rozumem, tak prospívá – rozvíjí a posiluje tělo a zoceluje duši. Na straně druhé přináší více rizika, úrazů a stresů, když se něco nedaří a člověk prohrává.

Rodiče jsou však názoru, že sport je pro radost z pohybu a soutěží. Sotva jsem začala chodit, tak mě táta začal zocelovat. Nejprve se rozhodl, že musím umět plavat. Vzal mě k rybníku a po dobrém i po zlém mi něco vysvětloval a neustále tahal po hladině, až mě skoro utopil. Pak přišla zima a já byla ráda, že se nemusím koupat, ale ouha. Napadl snít a naše rodina vyrazila do hor. Mně byly dva roky a táta odněkud vylovil malé lyžičky a začal je šněrovat na mé maličké botičky. Já se hrozně zlobila, brečela a nadávala. Jiné děti si bobovaly, sánkovaly a válely ve sněhu a já musela celý týden šlapat v těch blbých lyžích. Pak zas přišlo léto a my jeli s mojí sestřenicí o půl roku starší na chatu. Táta zas vymyslel míčové hry, běh, plavání a já se pomalu učila prohrávat a vyhrávat. Po čase jsem si sport natolik zamilovala, že si nedovedu bez něj svůj život představit. Chodím do sportovní třídy se zaměřením na atletiku. Je zde výborný kolektiv, kamarádi, kteří mají stejné zájmy a koníčky, v závodech to jsou však soupeři, s kterými se musí bojovat.

Jsem ráda, že mne rodiče vedli ke sportu a já jsem jim za to vděčná.

Monika Pacalová, VIII. B
GAG-BEN/2002

Beneška, přesněji její atletické sportovní třídy pod vedením zkušených trenérů vychovaly řadu vynikajících atletů. O jejich úspěších vás náš časopis vždy informoval, ať již prostřednictvím krátkých zpráv s výsledky, či reportážemi účastníků sportovních akcí, anebo rozhovory se samotnými sportovci. Ti se na Benešku vracejí nejenom ve svých vzpomínkách, ale i jako trenéři a rodiče.

Tereza Poláková vzpomíná na školu

Kolik je to let, co jsi vyšla ze základní školy?

Už je to 8 let, co jsem opustila základní školu.

Kdo byl tvým třídním učitelem na 1. stupni ?

Na prvním stupni jsem měla více učitelů. Od 1. do 3. třídy jsem měla paní učitelku Zelingerovou, ve 4. třídě pana učitele Štěpničku a v 5. třídě paní učitelku Svobodovou.

Kdo byl tvým třídním učitelem na 2. stupni ?

Celý druhý stupeň byl mým třídním učitelem pan Pavel Mikoláš.

Tereza v 1. třídě.

Foto: rodinný archiv

Jaký byl tvůj oblíbený předmět?

Moje nejoblíbenější předměty byly tělocvik, výtvarná výchova a angličtina.

Kdo byl tvůj nejoblíbenější učitel/ učitelka?

Určitě pan učitel Mikoláš.

Chodila jsi do nějakého kroužku? Případně jakého?

Na prvním stupni jsem chodila do tanečního kroužku „Klobouky“, do keramiky, výtvarného a sportovního kroužku. Na druhém stupni jsem chodila do sportovní třídy, takže jsem se věnovala atletice.

Jaká atletická disciplína byla tvoje nejoblíbenější?

Hod oštěpem.

Jak vzpomínáš na školu?

Na základní školu mám krásné vzpomínky, zvláště pak na druhý stupeň. Nikdy nezapomenu na každoroční lyžařské výcviky, atletické soustředění a na předávání vysvědčení pod TEE-PEE.

Chtěla by ses vrátit zpátky na základní školu?

Chtěla bych se vrátit, ale jen na nějakou dobu.

Adéla Sklenářová, VI. C

Jiří Kliner – rozhovor

Jak jsi začal se sportem? Kdo tě k tomu přivedl?

Ve třetí třídě jsem začal plaváním. To mi dalo základ k atletice, s kterou jsem začal v páté sportovní třídě.

Tvé největší úspěchy?

1. místo na mistrovství ČR v dálce, 2. místo na mistrovství ČR v kouli a devítiboji, 3x 1. místo mistrovství Moravy a Slezska v kouli, disku a 3x300, český rekord v žakovském devítiboji, 11 okresních rekordů, 2x3. místo na mezistátním utkání Čechy-Morava-Slezsko.

Jak často trénuješ?

Asi šest dní v týdnu.

Jak stíháš školu?

Dobře.

Kolik máš asi závodů za měsíc?

Záleží na ročním období, zima jeden, jaro tři, léto čtyři, podzim tři.

Jak se na ně připravuješ?

Na některé vůbec, ale na ty větší už trochu ano. Nejvíce Jirka v roce 2002 na Jamajce. se připravuji na víceboje.

Účastnil ses taky někdy závodů mimo republiku?

Ne.

Měl jsi ze sportu nějaké úrazy?

Nejčastěji natržené svaly v zádech a na nohách.

Nepřemýšlel jsi pak o ukončení?

Ne.

Jakou disciplínu máš nejraději?

Víceboj – tam, když něco pokazím, tak to můžu jinde vynahradiť.

Jaký je tvůj vzor?

Roman Šeberle.

Přemýšlel jsi někdy o své budoucnosti?

Velice často.

Na jakou jdeš střední školu?

Střední průmyslová škola technická v Třebíči.

Co hudba?

Bez hudby by se nedalo trénovat a soustředit se na výkon, ale i v obyčejném životě se bez ní neobejdu.

Sportuje někdo z tvé rodiny?

Sestra hraje volejbal.

Čeho bys chtěl v životě ještě dosáhnout?

Mám hodně vysoké cíle, ale ten největší je, abych se dostal na olympiádu. Asi jako všichni sportovci.

Co bys chtěl vzkázat čtenářům časopisu?

Hodně úspěchů v životě, zdraví a lásky.

Autor neuveden

GAG-BEN/2000

Foto: Pavel Svoboda

Před 5 lety se sportovní redaktori iDNES ptali, zda by se Jirka dal vyhecovat k výsledkům, které by vedly na olympiádu (měl v juniorském věku dokonce lepší osobní rekord než Roman Šeberle).

„No, to už ne,“ směje se Kliner. „Pro mě je teď důležitější spíš rodinný život než závodní. Atletiku sice stále dělám, ale na takové úrovni, abych mohl někde na olympiádu? To už nehrozí.“ Jiří Kliner se sice na olympiádu nedostal, ale sportu zůstal věrný. Trénuje dorostenky a juniorky Spartaku Třebíč, pracuje jako správce kempu v Hartvíkovicích a věnuje se rodině. (pozn. redakce)

Petr Veleba - Gagarinka a já

Už jsem si sice zvykl používat označení Beneška, ale roky mé školní docházky jsou spojeny s Gagarinkou.

Jaké jsou tedy moje vzpomínky? Asi nejvíc sportovní.

Atletika, se kterou jsem totiž začal na základní škole, mě provází dodnes. I proto je moje spojení se školou stále živé. Navíc někteří učitelé se stali mými kolegy a někteří mými kamarády.

A když jsem po letech do školy opět přišel, zjistil jsem, že ve vitrině rekordů stále visí moje jméno i přesto, že školou po mě prošla spousta výborných atletů.

A další vzpomínky?

Několik setkání se svými bývalými spolužáky oprášilo vzpomínky na ty roky na základce. A jak to tak bývá, vzpomíná se už jen na to dobré a veselé, takže i takové jsou moje vzpomínky.

Přeji tedy Benešce do dalších let to nejlepší.

Rok 2012: Mistr ČR veteránů na 110 m překážek a 400 m překážek.

Jan Kašpar

Když jsem v 6. třídě přešel z vesnické základky, kde jsme nosili ponožky do sandálů a trička v zorně zastrčená, na ZŠ Benešova, byl to pro mě trošku šok, zvykat si

na ty uličníky z města. Rychle jsem se ale aklimatizoval a nechal především Milanovi Zeibertovi pár šedivých vlasů navíc a možná i nějakou tu vrásku na čele. Měl to „štěstí“, že jako třídní učitel nepřišel o jediný lyžák, letní soustředění nebo jiné sportovní akce, kterých bylo díky bohu pozeňnaně, a v jejich čele stála samozřejmě atletika. Všichni tělocvikáři se snažili v nás vzbudit největší nadšení právě pro tento sport, přičemž u některých se naprosto minuli účinkem. Já jsem rád, že jsem vydržel dělat atletiku až dosud, a děkuji celé ZŠ Benešova, že ve mě vložila základy pro úspěšného sportovce i studenta!

Největší úspěchy:

2008 – 2011 1. – 3. místo na MČR ve skoku vysokém

Nejlepší osobní výkon: 2,09 (2012)

Jiří Sýkora

Samozřejmě tak, že jsem denně seděl v lavici a každou vyučovací hodinu vnímal 45 minut pouze kantora, co se nás snaží naučit. O přestávce jsem si pouze nachystal potřeby do následujícího předmětu a tiše seděl v lavici. Nikdy jsem neměl žádný průšvih, žádnou poznámku, napomenutí ani známku 5 v žákovské knížce,

kterou jsem, jak jistě tušíte, denně nosil. Ne, ne, ne... Tohle všechno jsou lži.. Že probíhá vyučovací hodina, jsem zaregistroval tak po 15 minutách. Nikdy jsem neměl nachystáno na předmět, nevnímal vyučujícího a dostával kupu poznámek nebo napomenutí, které mi měly být zapsány do žákovské knížky, kterou jsem ovšem nikdy neměl. Takže tato léta mohu prohlásit za nejlehčí v mém životě. Jedno je však zajímavé, až neuvěřitelné. Ve všech 9 ročnících jsem měl vyznamenání, a to i za skutečnosti, že jsem se doma nikdy neučil. 5 minut o přestávce přece stačí... Lépe to vystihnout neumím..

Největší úspěchy:

2010 – 2012

1. místo na MČR ve vícebojích 2011

7. místo na MS ve vícebojích

Nejlepší osobní výkon:

6 973 bodů v desetiboji

Jiří Sýkora s Jamesem Beckfordem z Jamajky

Ondřej Sobotka

Na roky, které jsem strávil na této škole, vzpomínám opravdu velice rád. Nejen že mně dala velice dobrý základ do života, ale především mě přivedla k atletice a ukázala, jaký je to překrásný sport. Nevím, co bych dělal, kdybych se do atletiky nepřihlásil, ale vím, že nikdy nebudu litovat toho, když přišel k nám do třídy pan učitel Mikoláš a zeptal se: „Kdo by rád chodil do sportovní třídy?“ a já se přihlásil. S trochou nadsázky se dá říci, že školu „navštěvují pořád“ (smích), jelikož každou zimu na škole trénujeme. Za to všechno děkuji a přeji této škole vše nejlepší.

S pozdravem a poděkováním Ondřej Sobotka

Největší úspěchy: v letech 2006, 2007 a 2009 1. místo na MČR ve skoku do dálky

Nejlepší osobní výkon: 100 m 10,93 (2011)

dálka 7,24 (2009)

Benešku navštěvovali i další sportovci, dokonce otec a syn.

Luboš Vlčan

/29. 5. 1968/

Od dětských let – člen SDH Pocoucov /úspěchy na okresní i krajské úrovni – vrchol Mistrovství ČSSR v Hradci Králové – 5. místo/

1989 zaměstnán u HZS, kde je součástí fyzické přípravy požární sport

1991 – člen reprezentačního družstva ČR

1993 – účast na hasičské olympiádě – CTIF Berlín – 1. místo

1994 – 1996 – každoročně MČR – 1. místo

1997 – účast na CTIF Herning /Dánsko/ - celkové 5. místo a 3. místo na 100 m překážek

2000 – účast na hasičských světových hrách v Paříži – 1. místo v ledním hokeji

2002 – založen Krajský výběr HZS Kraje Vysočina

2002-2008 – každoroční účast a umístění na stupních vítězů na MČR

2009 – současnost – vedoucí soutěžního družstva Krajského výběru HZS Kraje Vysočina

Několikanásobný vítěz krajského kola v požárním sportu a v Poháru Vysočiny

Co to je požární sport:

100 m překážek, výstup do 4. podlaží cvičné věže s žebříkem, štafeta 4x100 m, požární útok

Luboš Vlčan

/narozen 27. květen 1995, Třebíč/

2002 – 2007 - žák, Základní škola v Třebíči, Benešova

2007 – 2009 - student, Gymnázium Třebíč /osmileté/

2009 – současnost - student, Gymnázium Jihlava

SPORTOVNÍ KARIÉRA

2003 – 2008 – člen Třebíčského oddílu plavání

Luboš Vlčan - syn

2003 – 2005

několikanásobný Mistr Moravy mladšího žactva, několikanásobné medailové umístění v bazénovém plavání

2006 – 2008

několikanásobný Mistr ČR staršího žactva a několikanásobné medailové umístění v bazénovém plavání

mistr ČR v zimním i letním dálkovém plavání na 5 km

2007 – Letní olympijské hry mládeže v Ústí nad Labem

/1 zlatá, 3 bronzové medaile/

2009 – Letní olympijské hry mládeže v Táboře

/1 zlatá, 2 stříbrné, 2 bronzové medaile/

2008 – MČR triatlon Tábor

/bronzová medaile/

Umístění v anketě Nejlepší sportovec Třebíče v kategorii mládeže

2007 – 3. místo, 2008 – 2. místo, 2009 – 1. místo

2009 – současnost – člen Jihlavského plaveckého klubu

- člen reprezentačního družstva juniorů ČR

- několikanásobný Mistr ČR a několikanásobné medailové umístění v letním i zimním bazénovém plavání /6 zlatých, 14 stříbrných a 15 bronzových medailí/

- úspěšná účast na reprezentačních mezinárodních závodech v ČR i zahraničí /Rakousko, Maďarsko, Srbsko, Slovensko/ - 15 medailí
- držitel českého rekordu v disciplíně 4 x 100 m polohový závod z roku 2012

Plavání se věnují i současní žáci školy. Děti z 1. stupně každoročně absolvují kurzy plavání a ti starší už jezdí po soutěžích.

V pondělí 10. 12. 2012 se v Moravských Budějovicích konalo okresní kolo škol v plavání. Družstvo chlapců ZŠ Benešova s převahou zvítězilo v konkurenci pěti škol a postupuje do krajského kola. O vítězství se zasloužili: Adam Roth a Jiří Erat 8. A, Dominik Špaček, Martin Sláma a Jakub Dlouhý 9. C a Michal Farník 9. B.

Foto sportovců: Pavel Svoboda, Vratislav Fišera, Martin Mutl, rodinný archiv, archiv školy

O úspěších našich sportovců vás pravidelně informují webové stránky školy.

(pozn. redakce)

BENEŠKA A KONÍČKY JEJÍCH ŽÁKŮ

Mé zájmy

Mám zájmů až moc, taky hodně odlišných, jako kdybych měla rozduženou osobnost.

Jedním mým zájmem a koníčkem je fotografování. Ráda fotím to, co vidím, aby to ostatní viděli také. Fotím snad úplně vše, co mám před nosem. Ať to jsou zvířata, příroda, lidé, věci, akty aj. Někdy je dost fuška fotku trochu upravit v počítači, protože žádný expert nejsem. Ve fotkách vidím umění a lidé vidí svět z mé perspektivy.

Mým druhým zájmem je psaní, při němž zapisuji veškeré své nápady, nálady a názory na život, jaký je. Při psaní se snažím zapojit veškerou svoji fantazii, píšu o životě z mého hlediska. Mnoho lidí bude u mých názorů stát za mnou, ale spousta bude protestovat, protože nepíšu vše veselé, píšu jen to, co je pravda. O krutosti, ale i o laskavosti života.

Mezi další zájmy patří sport, hlavně kolo, plavání a běh, počítač, škola, knížky, kamarádi a válení u televize. Momentálně chci jít na vojnu a tyto zájmy zatím zůstanou jenom koníčky.

*Kristýna Dobšínská
GAG-BEN/2007*

Kristýnino přání jít na vojnu vyšlo. Vystudovala Vojenskou střední školu a Vyšší odbornou školu Ministerstva obrany v Moravské Třebové.

(pozn. redakce)

Blender 3D

Možná jste si někdy říkali, že by bylo dobré na počítači něco vyrábět, tvořit.

Pokud ano, tak jste na správném místě.

Co je to Blender ?

Blender je počítačový program, kde se např.: modeluje, tvoří animace ve 3D.

Někdo si pod pojmem 3D vyloží, že to jsou filmy s „téma brejlíma“.

Omyl !!! Blender není tady k tomuto. V tomto programu se dá dělat např. animace, jako je třeba Shrek.

Proč zrovna Blender?

Jedna z výhod Blenderu je, že je úplně zdarma. Naopak třeba 3DS Max stojí okolo 120 tisíc.

To je hodně velký rozdíl.

Výhody

-je pro hodně distribucí (např.: Linux, Windows, FreeBSD)

-dají se v něm dělat hry

-programování v jazyku Python

-dost skriptů atd.

Nevýhody

Nevýhoda je to, že je docela náročný. To znamená, že byste ho neměli dávat do hodně starého počítače.

Úplně ta základní scéna, co se ukáže, když vjedete do Blenderu, by se mohla renderovat cca 5 minut. Na novějších se renderuje jen 5 vteřin. A na těch ještě novějších se renderuje cca 1 vteřinu. Například na našem počítači mi renderuje necelou vteřinu. Zkrátka záleží na výkonu vašeho počítače.

Odkazy na internetu :

www.3dscena.cz

-dost tutoriálů nejen na Blender

www.blender3d.cz

-web, kde je dost tutoriálů

www.blendernation.com

-velké množství odkazů na tutoriály pro Blender

Stačí zadat do Gogolu Blender 3D a vyjede vám dost stránek.

Dnes jste se trochu naučili s tím co to vlastně Blender je, a příště nabídnou nějaké návody atd.

*Lukáš Abrahám, VI. C
GAG-BEN/2010*

Kdysi dávno, když jsem ještě pravidelně přispíval do tohoto časopisu, napsal jsem článek o 3D grafice. Tehdy jsem v ní dělal. Dodneška v ní pracuji, ale trochu jsem přešel na jiný obor, a sice 3D grafika kombinovaná s filmem. A protože mě to velmi zajímá, rozhodl jsem se, že svoji závěrečnou práci věnuji právě tomuto tématu. Její název je Tajemství trikových pláten. Díky tomu jsem měl možnost natáčet v prostorách školy, a tak jsem si školní tělocvičnu proměnil v natáčecí studio. Časosběr z této nákladné a náročné celodenní akce naleznete na tomto odkaze:

www.youtube.com/mrlukinov

Záběr z natáčení.

*Text: Lukáš Abrahám
Foto: Lukáš Abrahám - samospoušť*

Chodíme rádi bruslit

Každý z nás byl určitě někdy bruslit. Ať už sám, s kamarády nebo s rodinou. Tak je tomu i na naší škole. Všechny třídy na prvním stupni chodí na bruslení. A proto jsem se rozhodla se žáky 5. C udělat anketu.

Jak dlouho chodíte se třídou na bruslení?

5 let	3 roky	méně
15 žáků	2 žáci	6 žáků

Kolikrát do roka navštěvujete stadion ve volném času?

Více než 10x	Méně než 10x
13 žáků	10 žáků

Baví vás na bruslení?

ANO	NE
22 žáků	1 žák

Karolína Mutlová, VI. C

Na horách jsme nejen lyžovali, ale také jsme se koupali

Na letošní hory se celá naše třída těšila. Přípravy začaly už měsíc před odjezdem, když jsme několikrát měnili ubytovací skupinky, ale po všech změnách jsme se nakonec dověděli, že o tom, kdo s kým bude na pokoji, rozhodnou stejně učitelé.

A pak už nastal den odjezdu. Sobotní cesta autobusem proběhla klidně a rychle a než jsme se nadáli, byli jsme u penzionu.

I rozřazování do pokojů dopadlo dobře, všichni jsme byli spokojeni a zanedlouho jsme už sjížděli ze sjezdovky.

Utíkal den za dnem. Přes den jsme lyžovali, večer jsme hráli různé legrační společenské hry nebo jen tak jsme si povíдали na pokojích.

Taky jsme si byli zařadit v aquaparku v Bruntále. Je to paráda - venku sníh a my v bazénu. A v polovině týdne jsme si užili noční lyžování.

Vyjít na vleku je hračka.

To je koupáníčko!

Čas ale neúprosně běžel a byl tu poslední den. Vlastně půlden. Hned po snídani jsme si sbalili věci a už jsme seděli zase v autobuse a odjížděli do Třebíče.

Lyžařský výcvik se obešel bez úrazů, dokonce jsme byli i pochváleni za chování.

Hlavně jsme si ale přivezli hodně legračních zážitků a zdokonalili se v lyžování.

Tomáš Chlachula, VI. C
Foto: archiv školy

Stará kytara - nový koníček

Ke hře na kytaru jsem se dostal tak, že jako malý jsem poslouchal otce, jak nám na ni občas hrával. Líbilo se mi, jak hraje, jak ta kytara zní, a tak jsem to zkusil taky.

Začal mě zkoušet takovým způsobem, že jsem mačkal jednu strunu ve třech polích třemi prsty, to aby věděl, jestli už mám v prstech dost velkou sílu na hraní. Tohle mě nebavilo, protože jsem hrál pořád to samé a moc mi to nešlo. Tak jsem přestal a nechal jsem hru na tátovi. Zkoušel jsem to ještě několikrát, ale nikdy mi to moc dlouho nevydrželo.

Ve 13 letech jsem si vzal kytaru a poprosil jsem tátu, aby mi ukázal, jak se hraje akordy. Ukázal mi tři základní jednoduché akordy D, A, G, se kterými se už dá zahrát píseň. Začal jsem tedy hrát tyto tři akordy. Ale ani to mi ze začátku moc nešlo. Později jsem tátu poprosil, aby mi ukázal akord Emi, který mi chyběl pro hraní písničky „Zabili, zabili“. Táta mi akord ukázal a já jsem začal písničku „Zabili, zabili“ hrát. Zpočátku mi opět hraní moc nešlo, jen jsem tak brnkal a zpíval, což byl děs.

Když se mi začalo dařit střídat akordy, táta mně ukázal, kde si najdu další. Vyhledal jsem si je a učil jsem se sám, jenom jsem chodil za tátou, aby mi naladil kytaru a zkontroloval, jestli mám akord správně. Dále jsem se naučil písničku od Karla Kryla „Anděl“. Hrál jsem ji stejným stylem jako píseň „Zabili, zabili“.

Poté jsem se učil další akordy a další písničky. Začal jsem si troufat, a proto jsem tátu poprosil, aby mi ukázal, jak se hraje akord F – moje první „baréčko“ (baré je akord, při kterém se drží jedním prstem všechny struny). Ten mi samozřejmě nešel, protože jsem neměl takovou sílu v prstech, abych dostatečně zmáčkl všechny struny.

Když jsem hrál písničku „Bedna od whisky“, táta ke mně přišel a řekl mi: „Půjč mi kytaru.“ Samozřejmě jsem mu ji půjčil a on mi ukázal, jak tu písničku hraje on.

Petr se svojí kytarou.

Foto: rodinný archiv

Já jsem se pokusil hrát ji stejně a po čase mi to začalo jít. Hlavně se mi hodně zlepšil sluch a já už sám slyšel, co hrají falešně a co ne. To mi nejvíc pomohlo.

Za čas jsem zase vytáhl tátu, aby si se mnou zahrál na kytaru. Začal vybrnkávat písničku „Jaro“ tak, jak si to vymyslel a naučil. Pak mě naučil vybrnkávat čtyřdobý rytmus. Tak jsem začal vybrnkávat. Opět mi to moc nešlo, pletly se mi prsty a nestíhal jsem hrát a zároveň měnit akordy. Potřeboval jsem se soustředit na oboje. Za nějakou dobu jsem se to naučil a dnes už mi to nedělá problémy. Dál mě pak ještě učil vybrnkávat to „Jaro“ i další třídobý rytmus. Potom jsem se přihlásil do kytarového kroužku ve škole k panu učiteli Štěpničkovi a ten mě naučil další věci. Třeba jak se hraje rokenrol nebo třídobé basování a základy rytmu.

Jednou jsem projížděl Youtube a tam jsem viděl, jak někdo vysvětluje vybrnkávání melodie z filmu Harry Potter. Pozorně jsem se díval a po chvíli jsem se to začal učit. No a nakonec jsem se to naučil. Pak jsem hledal dál a našel jsem další, už složitější vybrnkávání – třeba „Nothing

Else Matters“ od skupiny Metallica nebo „Sonáta pro Elišku“ od Ludwiga van Beethovena.

Ze začátku jsem se učil na tátovu starou španělskou kytaru, která se mi nelíbila, a nebavilo mě na ni hrát. Když rodiče viděli, že mi to už jde a baví mě to, koupili mi westernovou kytaru Ibanez. Ta se mi líbila a šlo mi na ni hrát lépe, protože má užší hmatník. Na tu hrají dosud. Občas si taky vezmu tátovu a vrátím se k té staré španělské kytarě, abych měl nějakou změnu.

Hra na kytaru mě baví čím dál víc a doufám, že mi to ještě dlouho vydrží. Doporučil bych ji každému, protože je to opravdu univerzální nástroj. Pořád se dá něco nového učit a vymýšlet. Není to prostě nuda.

Petr Havlík, IX. A

Milovníkům historie a báječných létajících strojů

Příznivci létání a historie, v tomto čísle se naposledy setkáváte s třebíčskými piloty, kteří bojovali v RAF za II. světové války. Seznámili jste se již se Stanislavem Huňáčkem, bombardovacím pilotem 311. perutě, Bedřichem Kružíkem, palubním operátorem 68. perutě, Josefem Macháčkem, mechanikem 311. perutě, Emanuelem Krajínou a významnými členy jeho rodiny. Tentokrát poznáte Karla Nahodila, palubního inženýra 311. perutě, a Jindřicha Svobodu, bombardovacího pilota 311. perutě.

Karel Nahodil se narodil 17. 8. 1911 v Třebíči, zemřel 26. 3. 1998 v Londýně. Osobně se znal s Janem Kubíšem, jedním z výsadkářů, kteří provedli atentát na říšského protektora Heydricha. Třebíčský rodák Karel Nahodil odešel z okupovaného Československa do ciziny. Jeho cesta započala v roce 1940 a vedla přes Slovensko, Maďarsko, Jugoslávii, Turecko a Irák do Francie. Poté, co se dostal do Británie, létal nejprve jako střelec a poté jako palubní inženýr u 311. bombardovací perutě RAF. Tato peruč operovala zhruba od poloviny války v rámci pobřež-

Wellington Mk.IC W5711 (KX-H), s nímž Sgt Jindřich Svoboda letěl 3. října 1941 na Dunkerque. Letoun nezi červnem 1941 a dubnem 1942 odlétal u 311. perutě celkem padesát bombardovacích náletů. V operační činnosti pak pokračoval ještě u Coastal Command.⁵

ního letectva se zaměřením na ponorky a přístavy na západním pobřeží Evropy. Po válce se vrátil do Třebíče, později bydlel v Ústí nad Labem. Po komunistickém převratu v roce 1948 odcestoval do Velké Británie, a vyhnul se tak perzekucím, které postihly mnoho jeho spolubojovníků. Ti byli komunistickým režimem neprávem odsouzeni k nuceným pracím. Bylo mu uděleno několik vysokých vojenských vyznamenání. Do konce života bydlel ve Velké Británii. V RAF dosáhl hodnosti W/O; po rehabilitaci podplukovník.

Jindřich Svoboda se narodil 23. 5. 1917 v Třebíči. Jindřich Svoboda byl v mládí členem skautské organizace. V květnu 1938 odešel jako dobrovolník k leteckému pluku. Absolvoval kurz pilot-letec. V lednu 1940 spatřil naposledy Třebíč. Dostal se přes Slovensko, Maďarsko, Jugoslávii, Řecko a Turecko do Francie a dále do Velké Británie. V červenci 1941 nastoupil do 311. čs. bombardovací perutě. Absolvoval šestnáct bojových letů jako kapitán letadla a celkem čtyřicet operací bombardovacích náletů na Německo a obsazenou západní Evropu. Létal na letounu Wellington. Poslední osudný let se uskutečnil 17. ledna 1942. Cílem Wellingtonu T2971 (KX-J) byly Brémy. Při tomto operačním letu byl letoun několikrát zasažen, ztratil výšku a nakonec těžce poškozený havaroval při nouzovém přistání v Holandsku. Z šestičlenné posádky tři nepřežili, mezi nimi byl

i Jindřich Svoboda. Je pohřben v holandském Tilburgu. Byl vyznamenán dvěma Čs. válečnými kříži i řadou československých a britských vyznamenání. V RAF dosáhl hodnosti sgt.; po rehabilitaci plukovník in memoriam.

O třebíčských pilotech se dočtete také v knize Karla Černého „Z Vysočiny na křídla RAF“ a „S RAF proti ponorkám“, dále „Ve stínu slávy“ Miloslava Plajera, v Třebíčském zpravodaji či na webových stránkách.

V krátkých medailoncích jste postupně poznali třebíčské letce a mechanika bojující v RAF za naši svobodu.

Eva Pokorná

BENEŠKA SE BAVÍ

Halucination Story

Venku byla zima. Cvičil jsem tedy raději na niněru, kterou jsem koupil u vetešníka Smolince. Popravdě řečeno, moc mi to nešlo. Najednou crr! Crrr! Zvonek! Odložil jsem tedy svou drahocennou veteš a šel jsem otevřít. Za dveřmi stál Petr. Vždycky když takhle zběsile zvoní, něco pro mě má. Pozval jsem ho tedy dál a čekal, co bude. „Mám pro tebe překvapení,“ říkal. Z kapsy vytáhl malou krabičku. Otevřel ji. Uvnitř se nacházela malá houbička.

„To je lysohlávka, zázračná houba. Bude ti po ní moc dobře,“ chválil si ji. Důkladně jsem ji tedy očistil a i přese všechny odpor snědl. Chvilí jsme si ještě povídali, Petr pak odešel domů a já se dál věnoval hře na starou oprýskanou niněru.

Tu se stalo něco, co jsem nečekal. Vzlétl jsem do oblak a ještě výš a výš. Cítím se jako létavice, která září na noční obloze. A ejhle! Můj ocas svítí. A tu se snáším na zem, na krásnou zelenou louku, trhám ocúny a koupu se v nedaleké tůni. Najednou, kde se vzal, tu se vzal racek! A mořská panna! Ve vodě plují pestré barevné ryby a chobotnice, na krásných písčinych plážích tančí štíhlé opálené Brazilky a vyzývavě odhazují své šatstvo. Vylezu tedy na břeh a přidám se k tanci. Ale to už proti mně stojí Eskymák a podává mi kožich. Je mi zima, z podlahy je dokonale kluziště. Už bych se měl asi vrátit domů, k nám do Česka. Jak jen to může vypadat u nás. Nepořádek, odpadky, bezdomovci žebrají o peníze a poptávají se po alkoholu nebo cigaretách, v obchodě krade parta výrostků prezervativy ... Rychle pryč!! Ááá! Už jsem zase s těma nádhernejma brazilskejma kočkama! Crrrr! Telefon. K čertu! Vždyť se mi v tom paskvilu tak líbilo! Motá se mi hlava. K telefonu jsem se sotva dobelhal.

„Haló?!“

„Čau, tady Veronika. Mám problémy s autem. Asi to bude převodovka. Máš čas?“ ozval se hlas mé přítelkyně.

„Mohlo by to počkat?“

„Jo, do zítřka. Po obědě přijď! Čau.“

„Tak zejtra“

Položil jsem sluchátko. Asi bych se měl jít vyspat. Že jsem se já hlupák nezeptal, kde ty lysohlávky rostou.

Jan Buďa, VIII. E

Tato práce je domácí úkol z češtiny (uč. str. 157, cv. 4). Účelem bylo vymyslet co nejzajímavější a nejtípnější text s použitím slov kluziště, chobotnice, niněra, smolinec, ocún, motat se, převodovka, létavice, poptávat se a paskvil.

GAG-BEN/2000

Kamarád Olík – Neznámý Honrůrůšťan

Nezbedný spolužák Klustýn se rozhodl vyučujícího přeměnit ve sloup. To se mu povedlo.... celá třída se začala smát. Potom se ke Klustýnovi přidal Jorek. Tentokrát přeměnili učitele na vidličku, kterou vyhodili z okna. Ve třídě byl obrovský hluk. Učitelka z vedlejší třídy přiběhla a zeptala se: „Kde máte učitele?“ Jedna holka odpověděla: „On k nám nikdo nepřišel už ráno.“ „Ale smrdí to tady kouzlem přeměny a vy máte hodinu, kdy se má vykouzlit nějaká věc!“ zamračila se učitelka. „No dobrá,“ vyhrkla jiná holka, „Klustýn s Jorkem přeměnili učitele na sloup a potom na vidličku, kterou vyhodili z okna.“ „Vy praštění kluci! Máte rozum? Teď jděte ven a najděte učitele - tedy vidličku a přineste ji sem,“ přikázala učitelka. Celá třída mlčela jako pěna. Klustýn a Jorek donesli vidličku-učitele a učitelka mu vrátila zpět jeho podobu. Klustýn a Jorek zůstali 5 hodin po škole a dostali poznámku a celou stranu pětetek. Bylo tam napsané nevhodné chování 5, 5, 5, 5, 5, 5, 5.

Odpoledne šel zase Olík s Tonfíkem ven. Vylezli si na větev stromu a tam seděli a povídali si. Tonfík se rozhodl, že si udělá z Olíka legraci a štouchl do něj. Olík padal na zem, ale vyčaroval si velkou peřinu, do které spadl. Potom nechal peřinu zmizet. Chtěl se Tonfíkovi pomstít, a tak vylezl na větev, kde Tonfík seděl, a štouchl do něj. Tonfík padal na zem, ale udělal si pod sebou velkou trampolínu, která ho vymrštila do vzduchu. Olík se rozhlížel po nebi, ale Tonfíka neviděl. Šel na trampolínu, odrazil se a skočil do vzduchu, ale Tonfíka neviděl. „On padal na trampolínu z větve, tak asi to bylo větší odmrštění,“ řekl si Olík. A tak vylezl na větev stromu a skočil na trampolínu, ale moc vysoko neskočil. Olík už nevěděl, co má dělat a Tonfík stále nepadal dolů. Olík si sedl na okraj trampolíny, sklonil hlavu a chtělo se mu brečet.

„Co se stalo?“, zeptal se neznámý Honrůrůšťan. „Uletěl mi kamarád,“ řekl Olík. Neznámý Honrůrůšťan se trochu zasmál. „Já jsem Trek,“ řekl potom. „Já Olík,“ řekl Olík a pousmál se. „Můj kamarád skočil na trampolínu a potom zmizel na obloze,“ dodal potom. „Hmm,“ řekl Trek a udělal zviditelňující kouzlo, které Olík ještě neuměl. „Já si myslím, že je za tebou,“ řekl. Olík se otočil a stál za ním Tonfík. „Tonfíku, kde jsi byl?“ zeptal se Olík. „Máma mě naučila zviditelňující kouzlo a já se včera večer nechal zmizet a potom zase zviditelnit. Teď jsem to zkusil taky, abych viděl, co budeš dělat, když zmizím,“ odpověděl Tonfík. Olík se usmál „Tys mě ale vylekal.“

Olík a Tonfík se s Trekem skamarádili a každý den spolu chodili ven. A když si na dnešek vzpomněli, začali se strašně smát.

KONEC...

Gabriela Bazalová, VI. C

V noci a ve dne

Příběh pokračuje

Bylo deset večer, když k Tomovi do pokoje přišel táta. Tom si myslel, že mu bude říkat něco k tomu rozvodu, ale uslyšel jenom: „Tome, jdi do sprchy, zítra je škola!“ Táta dal největší důraz na slovo škola, které Toma vyděsilo. Nic neřekl, jenom kývl. Pomyslel si - škola? Co když se mi bude zase něco zdát? Mám to říct mámě nebo tátovi? Mám se zaptat na ten rozvod? Toma napadaly všelijaké otázky. Nevěděl, co má dělat. Najednou z ničeho nic vstal a šel za rodiči.

„Mami, tati?“

„Ano?“ řekla máma a táta jenom zvedl hlavu.

Tom pověděl všechno, přesně tak, jak to řekl Kubovi a Amélii. Poté se narovinu zeptal: „Jak je to s tím rozvodem?“

Rodiče se na sebe podívali a máma kývla. To byl nejspíš signál k tomu, že je správná doba mu to říct. „Dobrá. Je to tak, že poslední dobou se s maminkou trochu víc hádáme...“

„No, toho jsem si všiml...“ Přerušil je našťavaný Tomáš, kterému vadilo, že na něj rodiče mluví jako na malé dítě. „No právě, prostě se nedokážeme s mámou na ničem shodnout. Bude to tak pro všechny lepší. Věř mi.“ Usmál se táta. Tomáš pochopil, že je to všechno, co mu táta chtěl říct, a protože byl tak zaskočený svým snem, neměl k tomu žádné otázky.

Když zalehl do postele, měl strach usnout, ale tomu se nemohl ubránit. Tato noc byla ale jiná, než si to představoval. Tuhle noc se totiž nic nestalo.

Vstával kolem sedmé hodiny, aby se stihl nachystat do školy. Ten den probíhal úplně normálně. Ráno se jako vždy před školou potkal s Kubou, který na něj čekal. Tomovi bylo jasné, že se Kuba bude vyptávat na včerejšek. Tomovi se o tom moc mluvit nechtělo, ale jakmile přišel ke Kubovi blíž, slyšel jenom: „Ahoj Tome, tak co, jak to včera dopadlo?“ Tom si v duchu pomyslel, jak dobře Kubu zná

a potichu mu odpověděl. „Ahoj Kubo, no asi takhle... Rodiče se rozvádí, Amélie se vybourala a na vyšetření jí zjistili, že je těhotná. Kubovi to doslova vyrazilo dech. Byl zaskočený, protože tohle vše se Tomovi přece zdálo. „Řekl jsi to někomu?“ zeptal se ještě Kuba. „Ano, Amélii, mámě a tátovi. Ti to moc neřešili. Ale dneska se mi nic nezdálo, tak to byla asi jenom blbá náhoda,“ řekl Tom s úsměvem na tváři.

Ve škole se taky nic zvláštního nestalo. Tomáš se nudil stejně jako každý den. Poslední dobou ho škola moc nezajímala. Po škole se stavil k Amélii. „Ahoj,“ pozdravil, když ji uviděl ve dveřích se sádkou kolem celé ruky. „Ahoj.“ Tom vešel domů a zeptal se. „Tak co ruka? A dítě?“ „No.. usmála se Amélie... Břícho je v pořádku, ale ruka pořád bolí. A co ty ve škole?“

„Ale, pořád stejná nuda!“ odpověděl Tom. Amélie se začala smát a v tu chvíli začal zvonit telefon. „Prosím?“ zvedla telefon Amélie. Z mobilu se ozval hlas Karla. „Ahoj Amí, jak se máš? Máme teď volno. Dneska ale budu končit trochu dříve, máme moc práce.“

„Ahoj Karle, ruka bolí, ale to bude dobrý, mám tu pomocníka, přišel Tom. Až budeš vědět, v kolik přijedeš, tak zavolej, jo?“ Z telefonu se už ozval jenom souhlas. Amélie se podívala na Toma a řekla. „Vytáhni úkoly a můžeme začít.“ Udělali spolu úkoly. Když přišel domů, nikdo tam nebyl. Tak vzal mobil a zavolał tátovi. „Ahoj tati, kde jste?“ Táta mu odpověděl, že je v realitce a že si hledá nový byt. Ale kde je máma, to nevěděl. Zavěsil. Tom si lehl vyčerpaný na postel a aniž by chtěl, usnul.

Karolína Křečková, VIII. B

Malé zamyšlení

Žijeme v převratné době. V době, kdy se toho mnoho mění a ještě více toho vzniká nebo zaniká. Ne, nechci načechrávat ožehavý Československý problém, ale na mysli mám něco jiného: dnes se přes noc může stát z chudáka milionář a nao-

pak. Hodně lidí je dnes spokojeno, ale ještě více lidí vidí chyby a nedostatky dnešní společnosti. Proto vznikají různá prohlášení a petice.

Většina jich má smysl, vždyť žádná lidská společnost není dokonalá, ale je tu i část, jež je absurdní, někdy až vulgární. Někteří lidé si prostě neuvědomují, že existuje jistá abstraktní hranice, za níž by se nemělo jít. Nejen proto, že se věc týká někoho všeobecně známého a uznávaného, ale i z hlediska etiky. I v této sféře platí totiž pravidla. Člověk nebo skupina lidí by si v těchto případech neměla dovolit to, co se dnes často děje.

Všichni dobře víme, že je těžké podřídít se nějakému řádu. Ale všichni také dobře víme, že 100% anarchie není nejlepší řešení. Tento styl mají však lidé, a to nejen politici, ve značné oblibě a předvádějí jej na úkor jiného, popř. jiných.

Z těchto slov si každý může vzít to, o čem se domnívá, že je správné. Vždyť každý má právo na svůj názor, ale dřív, než se rozhodne přenést jej do reality, měl by si uvědomit, co tím může způsobit. NEMYSLÍTE?

*JEPER
GAG/1992*

Učitelské klíčky

Pan ředitel šel ze školy, vtom ho začaly škrtit! /kšandy/

Paní učitelka Chvátalová umí chodit po vodě. /když zamrzne/
(pozn. p. uč. Chvátalová už na naší škole neučí)

Pan učitel Zeibert si postavil do řady šest židlí, zul si boty a přeskočil je. /ty boty/

Pan učitel Ondrák vyřízl své vlastní dceři jazyk! /z boty, protože ji tlačil/

Paní učitelka Šelepová se dorozumí i s Brazilcem. /ale ten musí umět česky/

*RAF
GAG/1991*

Děkujeme za příspěvky!

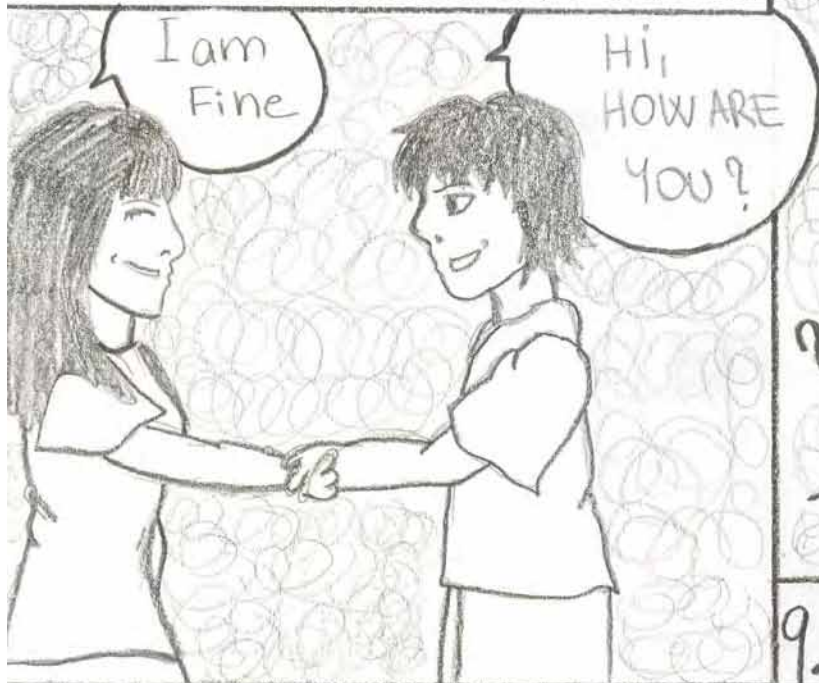

Cesta Beněškou

8. TŘÍDA: VYMĚNNÉ POBYTY..

9. TŘÍDA PŘIJÍM. ZK...

Nakreslila Kamila Svobodová, IX. C

Čím se baví děti dnes

Můj život s „facebuckem“

Když si sednu k počítači, pustím si na youtube One Direction a na facebooku hledám jejich tumbler a fotky. A většinou si s o 1D píšu i se starší sestřenicí. A kromě ní také s mými spolužáky a přáteli. Mám facebook od roku 2012.

Většinou trávím na facebooku všechnen čas, který jsem na počítači. Trávím tu čas hlavně proto, že je tu vždy něco, co mě zaujme a nedokážu se „odlepit“ od monitoru. Podle mě je facebook nejen velmi navštěvovaná stránka, ale taky velmi užitečná sociální síť. Používají ji snad všechny věkové kategorie. V dnešní době si děti ve věku 6 let založí profil, který mají do té doby, dokud nepřestanou vidět. Pomáhá taky začínajícím kapelám, jako byly dříve výše zmíněná One Direction. Vše se šíří po Fb, jak teenageři rádi Facebooku říkají, rychlostí blesku. Avšak se vám může přihodit i něco nemilého. Často se totiž stane, že někdo někomu heckne účet (zjistí jeho heslo a vloupá se). Jak říkám, Facebook má své zápory, ale hlavně klady.

Kateřina Kutinová, VI. C

Určitě většina z vás zná sociální stránku Facebook, pokud ne, raději se s ní ani neseznamujte! Je to akorát pořádek času, který vás láká něčím, co ani pořádně nedává smysl. Co tam vlastně většina lidí vůbec dělá? Nic, pouze projíždí nesmyslné stránky a čumí do ničeho. I když jsme i my uživatelkami této sociální sítě, rozhodně na to nejsme hrdé, ale v této době se nic nedozvíte, pokud nemáte právě „fejsbůček“.

Michaela Doležalová, Terezie Mutlová, IX. C

Upozorňujeme čtenáře, že věková hranice pro legální založení účtu na facebooku je 13 let!

Recenze hry :

The Simpsons : Tapped Out

Hra The Simpsons : Tapped Out je založená na motivu známého seriálu Simpsonovi.

V počátcích hry vám pomůže lehký tutoriál, kde se naučíme základním herním principům, splníme několik úkolů a postavíme pár důležitých budov. Začínáme se samotným Homerem, který vlastně celou katastrofu způsobil a snaží se ji napravit. Jako první tedy vybudujeme dům Simpsonových na světoznámé ulici Evergreen Terrace.

Jeho stavba nebude dlouho trvat, na rozdíl od ostatních staveb, které se vám otevrou až ve vyšším levelu. Hra tedy funguje na poměrně známém principu. Rozdáváme postavám úkoly, za jejichž dokončení dostaneme herní peníze. Za tuto odměnu

pak můžeme rozvíjet svoje město – kupovat dekorace, domy a pozemky. Ve hře je již zmíněná základní měna, což jsou dolary, ale nachází se zde i měna, která je pojmenovaná po známé Homerově pochoutce donutu, tato měna je bonusová, takže si ji musíte koupit za reálné peníze nebo čekat do postoupení do dalšího levelu, kde je vždy po jednom nebo po dvou získáte.

Ve hře jsou skoro každý týden aktualizace, ve kterých se mohou objevit nové domy, postavy nebo i akce tzv. eventy, které jsou založeny na pravých datech, např. Halloween, Den sv. Valentýna nebo i známý jen ze seriálu “Hadobíjecí den“.

V době těchto akcí se v obchodě dají pořídit různé stavby i dekorace.

Hru si můžete stáhnout do svého mobilu či tabletu s operačním systémem iOS nebo Android pro verzi vyšší než 2.3.3

Hra je úžasná, sám ji hraji a podle mě je velmi oblíbená. Dávám 8 z 10.

Tomáš Chlachula, VI.C

Foto: www.google/obrazky

Konzultační den zcela netradičně

12.11. 2012 jsme měli konzultační den. Měli jsme pro rodiče nachystané překvapení. Bylo to překvapení, které vymyslela paní učitelka. Vyráběli jsme kočky! Nebyly to obyčejné kočky. Byly hodně barevné a bláznivé. Dali nám moc práce. Vyplytvali jsme dvě velká lepidla. Ale stálo to za snahu. Vybrali jsme peníze, které jsme dali na 35. výročí naší školy. Rodičům se kočička líbily a nám též. Nakonec jsme vybrali 2 000Kč.

*Denisa Šidlová, Eliška Trhanová,
Karolína Havlíčková, IV. C*

ZÁBAVA

Vyráběli jsme a dražili.

Foto: Lenka Králová

Co poslouchali naši spolužáci v roce 1991

Ve víru tance KREYSON

Příznivci této heavymetalové skupiny měli možnost se v úterý 19. listopadu 1991 zúčastnit jejího skvělého koncertu v hale L. Pokorného.

Už půl hodiny před zahájením koncertu postávaly větší i menší skupinky, většinou s cigaretou, před budovou, čekající na okamžik, kdy je vpustí dovnitř. Některé se chovaly jako divá zvíř, takže není divu, že pravidelně po pěti minutách vyběhl jeden z pořadatelů s až moc hlasitým projevem, který dopadl na hlavy všech, ale který však téměř nikdo nerespektoval. Asi deset minut před 18. hodinou začali konečně opatrní pořadatelé vpouštět nashromážděný dav po částech do prostoru tělocvičny. Po šesté hodině začíná všechno vrít a všichni netrpělivě čekají na Láďu.

Má zpoždění asi čtvrt hodiny, ví totiž, že si to může dovolit a že ti, kteří se dole tlačí a nejvíc projevují své rozhořčení, budou toho záhy litovat a budou velmi šťastni, dotknou-li se alespoň jeho tkaniček.

To už ale přichází Láďa Křížek a celý zbytek jeho kapely Kreyson. Všichni bez výjimky mají dlouhé vlasy a parádní ohoz, ale Láďa vede, je prostě jednička. V černém koženém obleku, přes který má červený zbytek jakéhosi pláště, mu to moc sluší. Dav šílí a Láďa po obvyklém úvodu a přivítání zahajuje svou první písničku Kreysonovskou show. Asi pět písniček z prvního alba máme za sebou, když tu zazní první akordy právě této titulní písně o zklamaném andělovi. Láďa se objeví s parukou a v bílém plášti, takže vypadá jako zrovna opěvovaný anděl. Ostatní členové jeho skupiny se na něho vrhnou s obrovskou injekční stříkačkou, kterou se ho chystají probodnout. Láďa si neodpustí spoustu štiplavých poznámek, když tu náhlý výkřik, a už je umlčen svými kamarády. Ale jedeme dál.

Spousta výkřiků, které zanikají v obrovském řevu, spousta pádů ve víru

tance Láďových příznivců, to vše dává perfektní náladu a atmosféru celému koncertu. Ke konci dva "Kreysonovci" si neodpustí na obecenstvo vychrtnout dva kyblíky vody, ale to nikomu nevadí. Hlavně, že jsou tady, mohou vidět Láďu, zazpívat si s ním a trochu si zařadit.

Blížíme se ke konci, jako poslední písnička z Láďova nového alba zní "Zlatej chlapec" a téměř všichni se pokojně rozcházejí do svých domovů, nebo ještě někam chvíli posedět. Je zajímavé, že se za celou dobu neobjevil ani jeden příslušník městské policie, ale je nutno podtrhnout, že to ani v nejmenším nikomu nevadilo.

I když spousta lidí nebyla s koncertem spokojena, můj názor je ten, že byl na úrovni i přes malé nedostatky. Přála bych Láďovi, aby se mu všechno dařilo a aby dál úspěšně pokračoval ve své pekelní činnosti.

Anča
GAG/1991

Maškaráda pro děti

V sobotu 9. března se konal karneval pod názvem Maškaráda pro děti. Celou akci, která probíhala v tělocvičně naší školy, zorganizovala paní Prokešová s dcerami Nikolou a Felicitou, které se také staraly o program a zábavu pro všechny návštěvníky, kteří přišli strávit sobotní odpoledne mezi nás, mezi klauny, jak ty pěkné a vtipné, tak i ty děsivé, mezi princezny, organizátory a dobrovolné pomocníky. Po celou dobu program moderovala sama Nikola Prokešová, lekce tance se ujala Felicita a do klaunských převleků jsme se nasoukaly my, holky z 9. C. Masky klaunů byly určitě působivé, ale z vlastní zkušenosti vím, že to nebyla žádná sranda. Andrejka s Nikčou byly za šašky, kteří si s dětmi celou dobu hráli, soutěžili a tančili, ale po třech hodinách už to bylo opravdu vyčerpávající. A Terka s Terkou nehybně tři hodiny stály na štaflích a děsily menší děti strašidelnými maskami. Děti přicházely v nádherných převlecích amaskách - vodníci, rytíři, princezny, zvířát-

ka, indiáni, víly, atd. atd. Konala se i soutěž o nejkrásnější kostým. Vyhráli ji Klárka a Kuba Chlupáčkovi, kteří u poroty zabodovali kostýmy z tvorby jejich babičky (Ribanna a Vinnetou).

Karneval měl úspěch nejen u těch nejmenších, ale určitě zaujal i maminky, tatínky, babičky a dědečky a ostatní členy rodiny, kteří přišli doprovodit své děti. A i přes nepohodlné štafle, šílené vedro v kostýmech a nedýchatelnost v maskách musíme uznat, že se nám tato akce také opravdu líbila. A velký dík patří paní Prokešové, která se o celou akci postarala, a paním učitelkám, které zajišťovaly občerstvení a pohodlný průběh akce. A také děkujeme panu řediteli, že umožnil toto příjemné zpestření nepříznivého počasí, a panu zástupci i Juditě za krásné fotky.

Terezie Mutlová, IX. C

Foto: Judita Reitmajerová, Miroslav Ondrák

ZÁBAVA

ZÁBAVA

Víte, kde jsou v objektu školy tato místa? Přemýšlejte! Hledejte! Napište nám!

Foto: Terezie Mutlová

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012